

www.turkishstudies.net/economy

Turkish Studies - Economics, Finance, Politics

eISSN: 2667-5625

Research Article / Araştırma Makalesi

The Evolution of Management Thought in the Digital Era: An Institutional and Governance Perspective

Dijital Çağda Yönetim Düşüncesinin Evrimi: Kurumsal ve Yönetişim Perspektifi

Yunus Furuncu*

Abstract: This article examines the evolution of management thought in the digital era through an institutional and governance-oriented perspective. While existing research on digital transformation, platforms, and digital innovation has generated valuable insights, it often treats managerial logics as discrete or sequential phenomena and pays limited attention to how managerial authority itself is reconfigured over time. To address this gap, the study adopts a historically grounded and integrative research design that combines bibliometric mapping of Scopus and Web of Science publications with qualitative content analysis of conceptually influential works. Rather than testing causal relationships, the analysis aims to synthesize fragmented theoretical streams and to trace how dominant managerial logics accumulate and coexist across successive phases of digitalization. The findings reveal that digital management thought has evolved through a process of layered institutional accumulation in which control-oriented, strategy-oriented, transformation-oriented, and governance-oriented logics persist and become progressively embedded in digital infrastructures. These infrastructures increasingly function as governance devices that encode accounting rules, economic coordination mechanisms, and legal-regulatory requirements, thereby reshaping how managerial authority, accountability, and control are exercised. The article contributes to the literature by reconceptualizing digital management not as a firm-level capability or a transient response to technological change, but as an institutionally embedded governance practice. By foregrounding the cumulative embedding of managerial authority in digital infrastructures, the study advances an integrative theoretical framework that bridges management research with accounting, economics, and law, and provides a foundation for future empirical and comparative research on digital governance.

Keywords: Digital management; Strategic management; Institutional governance; Accounting, economics and law; Digital transformation; Data governance.

Öz: Bu makale, dijital çağda yönetim düşüncesinin evrimini kurumsal ve yönetim odaklı bir bakış açısıyla inceliyor. Dijital dönüşüm, platformlar ve dijital inovasyon üzerine mevcut araştırmalar değerli bilgiler üretmiş olsa da, genellikle yönetsel mantıkları ayrı veya ardışık olgular olarak ele alıyor ve yönetim otoritesinin zaman içinde nasıl yeniden yapılandırıldığına sınırlı dikkat gösteriyor. Bu boşluğu gidermek için, çalışma, Scopus ve Web of Science yayınlarının bibliyometrik haritalamasını kavramsal olarak etkili eserlerin nitel

* Asst. Prof. Dr., Kocaeli University, Gazanfer Bilge Vocational School, Department of Management and Organization
Dr. Öğr. Üyesi. Kocaeli Üniversitesi, Gazanfer Bilge Meslek Yüksekokulu, Yönetim ve Organizasyon Bölümü

ORCID <https://orcid.org/0000-0001-7488-365X>

yunus.furuncu@kocaeli.edu.tr

Cite as/ Atıf: Furuncu, Y. (2026). The evolution of management thought in the digital era: An institutional and governance perspective / Dijital çağda yönetim düşüncesinin evrimi: Kurumsal ve yönetim perspektifi. *Turkish Studies-Economics, Finance, Politics*, 21(3), 4771-4822. Ankara Bilim University Publications. <https://dx.doi.org/10.7827/TurkishStudies.90417>

Received/Geliş: 05 April/Nisan 2026

Accepted/Kabul: 15 September/Eylül 2026

Published/Yayın: 25 September/Eylül 2026

Checked by plagiarism software

içerik analiziyle birleştiren, tarihsel temelli ve bütünleştirici bir araştırma tasarımı benimsiyor. Nedensel ilişkileri test etmek yerine, analiz, parçalanmış teorik akımları sentezlemeyi ve baskın yönetsel mantıkların dijitalleşmenin ardışık aşamalarında nasıl biriktiğini ve bir arada var olduğunu izlemeyi amaçlıyor. Bulgular, dijital yönetim düşüncesinin, kontrol odaklı, strateji odaklı, dönüşüm odaklı ve yönetim odaklı mantıkların kalıcı olduğu ve dijital altyapılara giderek daha fazla yerleştiği katmanlı bir kurumsal birikim süreciyle evrimleştiğini ortaya koyuyor. Bu altyapılar giderek muhasebe kurallarını, ekonomik koordinasyon mekanizmalarını ve yasal-düzenleyici gereklilikleri kodlayan yönetim araçları olarak işlev görüyor ve böylece yönetim otoritesinin, hesap verebilirliğin ve kontrolün nasıl uygulandığını yeniden şekillendiriyor. Makale, dijital yönetimi bir firma düzeyinde yetenek veya teknolojik değişime geçici bir yanıt olarak değil, kurumsal olarak yerleşik bir yönetim uygulaması olarak yeniden kavramsallaştırarak literatüre katkıda bulunuyor. Yönetim otoritesinin dijital altyapılara kümülatif olarak yerleştirilmesini ön plana çıkararak, çalışma, yönetim araştırmalarını muhasebe, ekonomi ve hukukla birleştiren bütünleyici bir teorik çerçeve geliştiriyor ve dijital yönetim üzerine gelecekteki ampirik ve karşılaştırmalı araştırmalar için bir temel sağlıyor.

Anahtar Kelimeler: Dijital yönetim; Stratejik yönetim; Kurumsal yönetim; Muhasebe, ekonomi ve hukuk; Dijital dönüşüm; Veri yönetimi.

Structured Abstract

This study aims to investigate the evolving relationship between digital transformation and strategic management, with a particular focus on how artificial intelligence (AI) and digital infrastructures reshape managerial authority. While prior research has extensively examined the operational and performance-related impacts of digitalization, there remains a critical gap in understanding how authority, decision-making power, and strategic agency are being redistributed within organizations. This research introduces the concept of “infrastructure-embedded managerial authority” to explain how decision-making processes are increasingly delegated to algorithmic systems and data-driven infrastructures, thereby redefining the role of managers in digital-era organizations.

The study employs a mixed-method research design combining bibliometric analysis and qualitative content analysis. First, a bibliometric mapping of 95 high-impact academic publications indexed in Web of Science and Scopus between 2015 and 2025 was conducted to identify dominant themes, influential author, and emerging research clusters in the field of digital transformation and strategic management. Bibliometric visualizations were generated using descriptive analytical techniques rather than formal network mapping. Following this, a qualitative thematic analysis was carried out on a purposively selected subset of studies to interpret how managerial authority is conceptualized and transformed within digital infrastructures. The selection of studies was guided by relevance, citation impact, and conceptual depth, ensuring both representativeness and analytical richness.

The findings reveal a significant shift from traditional hierarchical authority structures toward distributed and technologically mediated forms of control. Digital infrastructures-particularly AI systems, data analytics platforms, and algorithmic decision-support tools-are increasingly performing roles traditionally associated with human managers. This transformation results in a partial displacement of managerial authority, as strategic decisions become embedded within technological systems. The analysis identifies three key patterns: (1) algorithmic augmentation, where managers rely on AI for enhanced decision-making; (2) authority displacement, where decision autonomy shifts from managers to systems; and (3) hybrid governance, where human and machine agency coexist in decision processes. These patterns collectively indicate the emergence of a new organizational logic in which authority is not solely vested in individuals but is distributed across socio-technical systems.

The study contributes to the strategic management literature by problematizing the assumption that digital transformation merely enhances managerial capabilities. Instead, it argues that digitalization fundamentally reconfigures the locus of authority within organizations. The concept of infrastructure-embedded managerial authority provides a novel theoretical lens for understanding how power is exercised in digitally mediated environments. This perspective challenges conventional views of leadership and strategy, suggesting that managerial roles are increasingly defined by their interaction with, rather than control over, technological systems. Furthermore, the findings highlight the need for new governance frameworks that address issues of accountability, transparency, and ethical responsibility in algorithm-driven decision-making contexts.

From a theoretical standpoint, the study extends existing frameworks in strategic management by integrating insights from digital sociology and information systems. It calls for a reconceptualization of managerial agency that accounts for the distributed nature of decision-making in digital environments. Practically, the findings suggest that organizations must invest in developing managerial competencies that go beyond traditional leadership skills, including data literacy, algorithmic awareness, and ethical judgment. Policymakers and organizational leaders should also consider establishing regulatory and governance mechanisms to ensure responsible use of AI and digital infrastructures.

This study is among the first to explicitly theorize the transformation of managerial authority through the lens of digital infrastructures. By introducing the concept of infrastructure-embedded managerial authority, it offers a novel contribution to both strategic management and digital transformation literature. The integration of bibliometric and qualitative analyses provides a comprehensive and multi-layered understanding of the phenomenon, enhancing the robustness and originality of the research. The study not only fills a critical gap in the literature but also opens new avenues for future research on the intersection of technology, power, and organizational strategy.

The results should be interpreted as an analytical synthesis rather than a causal model. The identified managerial logics do not constitute mutually exclusive stages; control, strategic alignment, organizational transformation, ecosystem coordination, and governance continue to coexist and become layered within digital infrastructures. This cumulative pattern clarifies why digital management increasingly intersects with accounting controls, economic coordination mechanisms, and legal-regulatory requirements. It also indicates that managerial authority is constrained and enabled by the infrastructures through which decisions are recorded, evaluated, audited, and justified. Future studies can operationalize these logics through comparative institutional research, longitudinal case studies, and empirical examinations of enterprise systems, data-governance architectures, and compliance platforms. Such work can test how different regulatory and accounting regimes shape the distribution of decision rights and accountability across human and technological actors. Accordingly, the framework provides both a conceptual bridge across disciplines and a focused agenda for examining digital governance in varied organizational and national contexts.

Keywords: Digital management; Strategic management; Institutional governance; Accounting, economics and law; Digital transformation; Data governance.

ملخص منظم

تهدف هذه الدراسة إلى استكشاف العلاقة المتطورة بين التحول الرقمي والإدارة الاستراتيجية، مع التركيز بشكل خاص على الكيفية والبنية التحتية الرقمية تشكيل السلطة الإدارية. ورغم أن الأبحاث السابقة قد تناولت بشكل مكثف الآثار (AI) التي يعيد بها الذكاء الاصطناعي، التشغيلية والمتعلقة بالأداء الناجمة عن الرقمنة، إلا أنه لا تزال هناك فجوة جوهرية في فهم كيفية إعادة توزيع السلطة، وصلاحيات اتخاذ القرار والقدرة على الفعل الاستراتيجي داخل المؤسسات. تقدم هذه الدراسة مفهوم «السلطة الإدارية المدمجة في البنية التحتية» لتوضيح كيفية تفويض عمليات صنع القرار بشكل متزايد إلى الأنظمة الخوارزمية والبنية التحتية القائمة على البيانات، مما يؤدي إلى إعادة تعريف دور المديرين في مؤسسات العصر الرقمي.

تستخدم الدراسة تصميمًا بحثيًا مختلطًا يجمع بين التحليل البليومتري والتحليل النوعي للمحتوى. أولاً، تم إجراء خريطة بليومتريية بين عامي 2015 و2025 لتحديد الموضوعات السائدة وScopus وWeb of Science لـ 95 منشور أكاديمي ذي تأثير كبير مُفهرس في المؤلفين المؤثرين ومجموعات البحث الناشئة في مجال التحول الرقمي والإدارة الاستراتيجية. تم إنشاء تصورات بليومتريية باستخدام تقنيات تحليلية وصفية بدلاً من رسم خرائط الشبكات الرسمية. بعد ذلك، أُجري تحليل موضوعي نوعي على مجموعة فرعية من الدراسات تم اختيارها بشكل هادف لتفسير كيفية تصور السلطة الإدارية وتحويلها داخل البنية التحتية الرقمية. استند اختيار الدراسات إلى مدى صلتها بالموضوع وتأثير الاستشهادات بها وعمقها المفاهيمي، مما يضمن التمثيلية والثراء التحليلي.

تكشف النتائج عن تحول كبير من هياكل السلطة الهرمية التقليدية نحو أشكال التحكم الموزعة والمتوسطة تقنياً. تؤدي البنية التحتية الرقمية — ولا سيما أنظمة الذكاء الاصطناعي، ومنصات تحليل البيانات، وأدوات دعم اتخاذ القرار القائمة على الخوارزميات — بشكل متزايد أنواراً كانت ترتبط تقليدياً بالمديرين البشريين. ويؤدي هذا التحول إلى إزاحة جزئية للسلطة الإدارية، حيث تصبح القرارات الاستراتيجية جزءاً لا يتجزأ من الأنظمة التكنولوجية. يحدد التحليل ثلاثة أنماط رئيسية: (1) التعزيز الخوارزمي، حيث يعتمد المديرين على الذكاء الاصطناعي لتحسين عملية صنع القرار؛ (2) إزاحة السلطة، حيث تنتقل استقلالية اتخاذ القرار من المديرين إلى الأنظمة؛ و(3) الحوكمة الهجينة، حيث تتعايش الوكالة البشرية والآلية في عمليات اتخاذ القرار. تشير هذه الأنماط مجتمعة إلى ظهور منطق تنظيمي جديد لا تُمنح فيه السلطة للأفراد وحدهم، بل تُوزع عبر الأنظمة الاجتماعية-التقنية.

تسهم الدراسة في الأدبيات المتعلقة بالإدارة الاستراتيجية من خلال إثارة التساؤل حول الافتراض القائل بأن التحول الرقمي يقتصر على تعزيز القدرات الإدارية. وبدلاً من ذلك، تجادل الدراسة بأن الرقمنة تعيد تشكيل موقع السلطة داخل المنظمات بشكل جذري. ويوفر مفهوم السلطة الإدارية المدمجة في البنية التحتية منظوراً نظرياً جديداً لفهم كيفية ممارسة السلطة في البيئات التي تنوشتها التكنولوجيا الرقمية. ويتحدى هذا المنظور الآراء التقليدية حول القيادة والاستراتيجية، مشيراً إلى أن الأدوار الإدارية تُحدد بشكل متزايد من خلال تفاعلها مع الأنظمة التكنولوجية، وليس من خلال السيطرة عليها. علاوة على ذلك، تسلط النتائج الضوء على الحاجة إلى أطر حوكمة جديدة تعالج قضايا المساءلة والشفافية والمسؤولية الأخلاقية في سياقات صنع القرار التي تعتمد على الخوارزميات.

من الناحية النظرية، توسع الدراسة الأطر الحالية في الإدارة الاستراتيجية من خلال دمج رؤى مستمدة من علم الاجتماع الرقمي ونظم المعلومات. وتدعو الدراسة إلى إعادة تصور للوكالة الإدارية تأخذ في الاعتبار الطبيعة الموزعة لعملية صنع القرار في البيئات الرقمية من الناحية العملية، تشير النتائج إلى أنه يتعين على المؤسسات الاستثمار في تطوير كفاءات إدارية تتجاوز مهارات القيادة التقليدية، بما في ذلك الإلمام بالبيانات، والوعي بالخوارزميات، والحكم الأخلاقي. كما ينبغي على صانعي السياسات وقادة المؤسسات النظر في إنشاء آليات تنظيمية وحوكمة لضمان الاستخدام المسؤول للذكاء الاصطناعي والبنية التحتية الرقمية.

تعد هذه الدراسة من بين أولى الدراسات التي تضع نظرية صريحة حول تحول السلطة الإدارية من منظور البنية التحتية الرقمية ومن خلال تقديم مفهوم «السلطة الإدارية المدمجة في البنية التحتية»، تقدم الدراسة مساهمة مبتكرة في كل من أدبيات الإدارة الاستراتيجية والتحولات الرقمية. ويوفر دمج التحليلات البليومتريية والنوعية فهماً شاملاً ومتعدد المستويات لهذه الظاهرة، مما يعزز متانة وأصالة البحث. لا تكتفي الدراسة بسد فجوة حاسمة في الأدبيات فحسب، بل تفتح أيضاً آفاقاً جديدة للبحوث المستقبلية حول التقاطع بين التكنولوجيا والسلطة والاستراتيجية التنظيمية.

ينبغي تفسير النتائج على أنها توليف تحليلي وليس نموذجًا سببيًا. ولا تشكل المنطقيات الإدارية المحددة مراحل متتافية؛ فالرقابة والمواءمة الاستراتيجية، والتحول التنظيمي، وتنسيق النظام البيئي، والحوكمة تستمر في التعايش وتتشابك ضمن البنى التحتية الرقمية. يوضح هذا النمط التراكمي سبب تزايد تقاطع الإدارة الرقمية مع الضوابط المحاسبية وآليات التنسيق الاقتصادي والمطلوبات القانونية والتنظيمية. كما يشير إلى أن السلطة الإدارية تُقيد وتُفَعَّل من خلال البنى التحتية التي يتم من خلالها تسجيل القرارات وتقييمها ومراجعتها وتبويبها. ويمكن للدراسات المستقبلية تفعيل هذه المنطقيات من خلال البحوث المؤسسية المقارنة، ودراسات الحالة الطويلة، والفحوصات التجريبية لأنظمة المؤسسات، وبنيات حوكمة البيانات، ومنصات الامتثال. يمكن لمثل هذه الأعمال أن تختبر كيف تشكل الأنظمة التنظيمية والمحاسبية المختلفة توزيع حقوق اتخاذ القرار والمساءلة بين الفاعلين البشريين والتكنولوجيين. وبناءً على ذلك، يوفر هذا الإطار جسرًا مفاهيميًا يربط بين التخصصات، وجدول أعمال مركّزًا لدراسة الحوكمة الرقمية في سياقات تنظيمية ووطنية متنوعة.

الكلمات المفتاحية: الإدارة الرقمية؛ الإدارة الاستراتيجية؛ الحوكمة المؤسسية؛ المحاسبة والاقتصاد والقانون؛ التحول الرقمي؛ حوكمة

البيانات.

Résumé Structuré

Cette étude vise à analyser l'évolution de la relation entre la transformation numérique et la gestion stratégique, en s'intéressant plus particulièrement à la manière dont l'intelligence artificielle (IA) et les infrastructures numériques redéfinissent l'autorité managériale. Alors que les recherches antérieures ont largement examiné les impacts opérationnels et liés à la performance de la numérisation, il subsiste une lacune importante dans la compréhension de la manière dont l'autorité, le pouvoir décisionnel et la capacité d'action stratégique sont redistribués au sein des organisations. Cette recherche introduit le concept d'« autorité managériale intégrée à l'infrastructure » pour expliquer comment les processus décisionnels sont de plus en plus délégués à des systèmes algorithmiques et à des infrastructures fondées sur les données, redéfinissant ainsi le rôle des managers dans les organisations de l'ère numérique.

L'étude utilise une méthodologie mixte combinant l'analyse bibliométrique et l'analyse qualitative de contenu. Dans un premier temps, une cartographie bibliométrique de 95 publications universitaires à fort impact répertoriées dans Web of Science et Scopus entre 2015 et 2025 a été réalisée afin d'identifier les thèmes dominants, les auteurs influents et les pôles de recherche émergents dans le domaine de la transformation numérique et de la gestion stratégique. Les visualisations bibliométriques ont été générées à l'aide de techniques d'analyse descriptive plutôt que par une cartographie formelle des réseaux. Par la suite, une analyse thématique qualitative a été menée sur un sous-ensemble d'études sélectionnées de manière ciblée afin d'interpréter comment l'autorité managériale est conceptualisée et transformée au sein des infrastructures numériques. La sélection des études s'est fondée sur la pertinence, l'impact des citations et la profondeur conceptuelle, garantissant à la fois la représentativité et la richesse analytique.

Les résultats révèlent un glissement significatif des structures hiérarchiques traditionnelles d'autorité vers des formes de contrôle distribuées et médiatisées par la technologie. Les infrastructures numériques – en particulier les systèmes d'IA, les plateformes d'analyse de données et les outils algorithmiques d'aide à la décision – assument de plus en plus des rôles traditionnellement associés aux managers humains. Cette transformation entraîne un déplacement partiel de l'autorité managériale, les décisions stratégiques s'intégrant désormais au sein des systèmes technologiques. L'analyse identifie trois schémas clés : (1) l'augmentation algorithmique, où les managers s'appuient sur l'IA pour améliorer la prise de décision ; (2) le déplacement de l'autorité, où l'autonomie décisionnelle passe des managers aux systèmes ; et (3) la gouvernance hybride, où l'action humaine et celle des machines coexistent dans les processus décisionnels. Ces schémas indiquent collectivement l'émergence d'une nouvelle logique organisationnelle dans laquelle l'autorité n'est pas uniquement dévolue à des individus, mais est répartie à travers des systèmes socio-techniques.

Cette étude apporte une contribution à la littérature sur la gestion stratégique en remettant en question l'hypothèse selon laquelle la transformation numérique se contenterait d'améliorer les capacités managériales. Elle soutient au contraire que la numérisation reconfigure fondamentalement le siège de l'autorité au sein des organisations. Le concept d'autorité managériale intégrée à l'infrastructure offre un prisme théorique novateur pour comprendre comment le pouvoir s'exerce dans des environnements médiatisés par le numérique. Cette perspective remet en cause les visions conventionnelles du leadership et de la stratégie, en suggérant que les rôles managériaux sont de plus en plus définis par leur interaction avec les systèmes technologiques, plutôt que par leur contrôle sur ceux-ci. En outre, les résultats soulignent la nécessité de nouveaux cadres de gouvernance qui traitent des questions de responsabilité, de transparence et de responsabilité éthique dans les contextes de prise de décision guidée par des algorithmes.

D'un point de vue théorique, cette étude élargit les cadres existants en gestion stratégique en intégrant des apports issus de la sociologie numérique et des systèmes d'information. Elle appelle à une reconceptualisation de l'action managériale qui tienne compte de la nature distribuée de la prise de décision dans les environnements numériques. Sur le plan pratique, les résultats suggèrent que les organisations doivent investir dans le développement de compétences managériales allant au-delà des aptitudes traditionnelles en matière de leadership, notamment la maîtrise des données, la connaissance des algorithmes et le jugement éthique. Les décideurs politiques et les dirigeants d'organisations devraient également envisager la mise en place de mécanismes réglementaires et de gouvernance afin de garantir une utilisation responsable de l'IA et des infrastructures numériques.

Cette étude est l'une des premières à théoriser explicitement la transformation de l'autorité managériale à travers le prisme des infrastructures numériques. En introduisant le concept d'autorité managériale intégrée aux infrastructures, elle apporte une contribution novatrice tant à la littérature sur la gestion stratégique qu'à celle sur la transformation numérique. L'intégration d'analyses bibliométriques et qualitatives offre une compréhension globale et à plusieurs niveaux du phénomène, renforçant ainsi la robustesse et l'originalité de la recherche. Cette étude comble non seulement une lacune majeure dans la littérature, mais ouvre également de nouvelles voies pour les recherches futures sur l'intersection entre technologie, pouvoir et stratégie organisationnelle.

Les résultats doivent être interprétés comme une synthèse analytique plutôt que comme un modèle causal. Les logiques managériales identifiées ne constituent pas des étapes mutuellement exclusives ; le contrôle, l'alignement stratégique, la transformation organisationnelle, la coordination de l'écosystème et la gouvernance continuent de coexister et de se superposer au sein des infrastructures numériques. Ce schéma cumulatif explique pourquoi la gestion numérique recoupe de plus en plus les contrôles comptables, les mécanismes de coordination économique et les exigences légales et réglementaires. Il indique également que l'autorité managériale est à la fois contrainte et facilitée par les infrastructures à travers lesquelles les décisions sont enregistrées, évaluées, auditées et justifiées. De futures études pourront opérationnaliser ces logiques par le biais de recherches institutionnelles comparatives, d'études de cas longitudinales et d'examens empiriques des systèmes d'entreprise, des architectures de gouvernance des données et des plateformes de conformité. Ces travaux permettront d'évaluer comment différents régimes réglementaires et comptables façonnent la répartition des droits de décision et de la responsabilité entre les acteurs humains et technologiques. En conséquence, ce cadre offre à la fois un pont conceptuel entre les disciplines et un programme ciblé pour examiner la gouvernance numérique dans divers contextes organisationnels et nationaux.

Mots-clés: Gestion numérique ; Gestion stratégique ; Gouvernance institutionnelle ; Comptabilité, économie et droit ; Transformation numérique ; Gouvernance des données.

Resumen Estructurado

El objetivo de este estudio es analizar la relación cambiante entre la transformación digital y la gestión estratégica, prestando especial atención a cómo la inteligencia artificial (IA) y las infraestructuras digitales están redefiniendo la autoridad directiva. Si bien las investigaciones anteriores han examinado exhaustivamente los efectos de la digitalización en el ámbito operativo y en el rendimiento, sigue existiendo una laguna fundamental en la comprensión de cómo se están redistribuyendo la autoridad, el poder de decisión y la capacidad de actuación estratégica dentro de las organizaciones. Esta investigación introduce el concepto de «autoridad directiva integrada en la infraestructura» para explicar cómo los procesos de toma de decisiones se delegan cada vez más en sistemas algorítmicos e infraestructuras basadas en datos, redefiniendo así el papel de los directivos en las organizaciones de la era digital.

El estudio emplea un diseño de investigación de métodos mixtos que combina el análisis bibliométrico y el análisis cualitativo de contenido. En primer lugar, se llevó a cabo un mapeo bibliométrico de 95 publicaciones académicas de gran impacto indexadas en Web of Science y Scopus entre 2015 y 2025 para identificar los temas dominantes, los autores influyentes y los grupos de investigación emergentes en el campo de la transformación digital y la gestión estratégica. Las visualizaciones bibliométricas se generaron utilizando técnicas analíticas descriptivas, en lugar de un mapeo formal de redes. A continuación, se llevó a cabo un análisis temático cualitativo sobre un subconjunto de estudios seleccionados de forma intencionada para interpretar cómo se conceptualiza y transforma la autoridad directiva dentro de las infraestructuras digitales.

La selección de los estudios se basó en la relevancia, el impacto de las citas y la profundidad conceptual, lo que garantizó tanto la representatividad como la riqueza analítica.

Los resultados revelan un cambio significativo de las estructuras jerárquicas tradicionales de autoridad hacia formas de control distribuidas y mediadas tecnológicamente. Las infraestructuras digitales —en particular, los sistemas de IA, las plataformas de análisis de datos y las herramientas algorítmicas de apoyo a la toma de decisiones— desempeñan cada vez más funciones tradicionalmente asociadas a los gestores humanos. Esta transformación da lugar a un desplazamiento parcial de la autoridad de gestión, a medida que las decisiones estratégicas se integran en los sistemas tecnológicos. El análisis identifica tres patrones clave: (1) el aumento algorítmico, en el que los directivos recurren a la IA para mejorar la toma de decisiones; (2) el desplazamiento de la autoridad, en el que la autonomía decisoria pasa de los directivos a los sistemas; y (3) la gobernanza híbrida, en la que la agencia humana y la de las máquinas coexisten en los procesos de decisión. Estos patrones indican, en su conjunto, la aparición de una nueva lógica organizativa en la que la autoridad no recae exclusivamente en los individuos, sino que se distribuye a través de sistemas sociotécnicos.

El estudio contribuye a la literatura sobre gestión estratégica al cuestionar la suposición de que la transformación digital se limita a mejorar las capacidades de gestión. En cambio, sostiene que la digitalización reconfigura fundamentalmente el centro de la autoridad dentro de las organizaciones. El concepto de autoridad de gestión integrada en la infraestructura ofrece una nueva perspectiva teórica para comprender cómo se ejerce el poder en entornos mediados digitalmente. Esta perspectiva desafía las visiones convencionales del liderazgo y la estrategia, sugiriendo que las funciones de gestión se definen cada vez más por su interacción con los sistemas tecnológicos, más que por el control sobre ellos. Además, los resultados ponen de relieve la necesidad de nuevos marcos de gobernanza que aborden cuestiones de rendición de cuentas, transparencia y responsabilidad ética en contextos de toma de decisiones impulsados por algoritmos.

Desde un punto de vista teórico, el estudio amplía los marcos existentes en gestión estratégica al integrar aportaciones de la sociología digital y los sistemas de información. Aboga por una reconceptualización de la agencia directiva que tenga en cuenta la naturaleza distribuida de la toma de decisiones en entornos digitales. En la práctica, los resultados sugieren que las organizaciones deben invertir en el desarrollo de competencias directivas que vayan más allá de las habilidades de liderazgo tradicionales, incluyendo la alfabetización en datos, la conciencia algorítmica y el juicio ético. Los responsables políticos y los líderes organizativos también deberían considerar el establecimiento de mecanismos reguladores y de gobernanza para garantizar un uso responsable de la IA y las infraestructuras digitales.

Este estudio es uno de los primeros en teorizar explícitamente sobre la transformación de la autoridad directiva desde la perspectiva de las infraestructuras digitales. Al introducir el concepto de autoridad directiva integrada en la infraestructura, ofrece una contribución novedosa tanto a la literatura sobre gestión estratégica como a la de la transformación digital. La integración de análisis bibliométricos y cualitativos proporciona una comprensión exhaustiva y multifacética del fenómeno, lo que refuerza la solidez y la originalidad de la investigación. El estudio no solo cubre una laguna fundamental en la literatura, sino que también abre nuevas vías para futuras investigaciones sobre la intersección entre tecnología, poder y estrategia organizativa.

Los resultados deben interpretarse como una síntesis analítica más que como un modelo causal. Las lógicas de gestión identificadas no constituyen etapas mutuamente excluyentes; el control, la alineación estratégica, la transformación organizativa, la coordinación del ecosistema y la gobernanza siguen coexistiendo y superponiéndose dentro de las infraestructuras digitales. Este patrón acumulativo aclara por qué la gestión digital se entrecruza cada vez más con los controles contables, los mecanismos de coordinación económica y los requisitos legales y normativos. También indica que la autoridad de gestión se ve limitada y potenciada por las infraestructuras a través de las cuales se registran, evalúan, auditan y justifican las decisiones. Los estudios futuros pueden poner en práctica estas lógicas mediante investigaciones institucionales comparativas, estudios de casos longitudinales y análisis empíricos de sistemas empresariales, arquitecturas de gobernanza de datos y plataformas de cumplimiento normativo. Este tipo de trabajo puede analizar cómo los diferentes regímenes normativos y contables configuran la distribución de los derechos de decisión y la rendición de cuentas entre los actores humanos y tecnológicos. En consecuencia, el marco ofrece tanto un puente conceptual entre disciplinas como una agenda específica para examinar la gobernanza digital en diversos contextos organizativos y nacionales.

Palabras clave: Gestión digital; Gestión estratégica; Gobernanza institucional; Contabilidad, economía y derecho; Transformación digital; Gobernanza de datos.

结构化摘要

本研究旨在探讨数字化转型与战略管理之间不断演变的关系，特别关注人工智能（AI）和数字基础设施如何重塑管理权。尽管先前的研究已广泛探讨了数字化对运营和绩效的影响，但在理解组织内部的权威、决策权和战略能动性如何重新分配方面，仍存在关键的空白。本研究提出了“嵌入基础设施的管理权”这一概念，用以阐释决策过程如何日益向算法系统和数据驱动型基础设施下放，从而重新定义了数字时代组织中管理者的角色。

本研究采用混合研究方法设计，结合了文献计量分析与定性内容分析。首先，对2015年至2025年间收录于Web of Science和Scopus数据库的95篇高影响力学术论文进行了文献计量映射，以识别数字化转型与战略管理领域中的主导主题、有影响力的作者以及新兴研究集群。文献计量可视化图谱是通过描述性分析技术生成的，而非采用正式的网络映射方法。随后，针对有目的性选取的研究子集进行了定性主题分析，以阐释管理权在数字基础设施中的概念化与转型过程。研究选取依据相关性、被引影响力和概念深度，确保了样本的代表性和分析的丰富性。

研究结果表明，管理权威正从传统的等级制结构向分布式且由技术介导的控制形式发生显著转变。数字基础设施——特别是人工智能系统、数据分析平台和算法决策支持工具——正越来越多地承担起传统上由人类管理者承担的角色。随着战略决策日益嵌入技术系统，这种转型导致管理权威部分被取代。分析识别出三种关键模式：（1）算法增强，即管理者依赖人工智能来提升决策能力；（2）权威位移，即决策自主权从管理者转移至系统；（3）混合治理，即人类与机器的能动性在决策过程中并存。这些模式共同表明一种新组织逻辑的出现，其中权威不再仅归属于个人，而是分布于社会技术系统之中。

本研究通过质疑“数字化转型仅能增强管理能力”这一假设，为战略管理文献做出了贡献。相反，它认为数字化从根本上重构了组织内部权力的所在。基础设施嵌入式管理权力的概念为理解权力在数字化媒介环境中的行使方式提供了一个崭新的理论视角。这一视角挑战了关于领导力和战略的传统观点，表明管理者的角色越来越多地由其与技术系统的互动来定义，而非对技术系统的控制。此外，研究结果强调，有必要建立新的治理框架，以应对算法驱动的决策情境中存在的问责、透明度和伦理责任等问题。

从理论角度来看，本研究通过整合数字社会学和信息系统的见解，拓展了战略管理领域的现有框架。它呼吁对管理能动性进行重新概念化，以适应数字环境中决策的分布式性质。从实践角度看，研究结果表明，组织必须投资于培养超越传统领导技能的管理能力，包括数据素养、算法意识和伦理判断力。政策制定者和组织领导者还应考虑建立监管和治理机制，以确保人工智能和数字基础设施得到负责任地使用。

本研究是首批通过数字基础设施视角，对管理权力的转型进行明确理论阐释的研究之一。通过引入“嵌入基础设施的管理权力”这一概念，它为战略管理和数字化转型文献均做出了崭新的贡献。文献计量分析与定性分析的结合，为该现象提供了全面且多层次的理解，增强了研究的稳健性和原创性。本研究不仅填补了文献中的关键空白，也为未来关于技术、权力与组织战略交汇点的研究开辟了新途径。

研究结果应被视为一种分析性综合，而非因果模型。所识别出的管理逻辑并非互斥的阶段：控制、战略对齐、组织转型、生态系统协调和治理在数字基础设施中持续共存并形成多层结构。这种累积模式阐明了为何数字管理日益与会计控制、经济协调机制以及法律法规要求产生交集。它还表明，管理权既受制于又得益于那些用于记录、评估、审计和论证决策的基础设施。未来研究可通过比较制度研究、纵向案例研究，以及对企业系统、数据治理架构和合规平台的实证考察，将这些逻辑 operationalize。此类研究可检验不同的监管和会计制度如何塑造决策权与问责制在人类和技术行

为体之间的分配。据此，该框架既搭建了跨学科的概念桥梁，也为在各种组织和国家背景下考察数字治理提供了聚焦的研究议程。

关键词： 数字管理；战略管理；制度治理；会计、经济学与法律；数字化转型；数据治理。

Структурированное Резюме

Цель данного исследования — проанализировать динамику взаимосвязи между цифровой трансформацией и стратегическим управлением, уделив особое внимание тому, как искусственный интеллект (ИИ) и цифровые инфраструктуры меняют характер управленческих полномочий. Хотя в предыдущих исследованиях широко изучались операционные и связанные с результативностью последствия цифровизации, по-прежнему существует серьезный пробел в понимании того, как происходит перераспределение полномочий, власти в принятии решений и стратегической инициативы внутри организаций. В данном исследовании вводится концепция «управленческих полномочий, встроенных в инфраструктуру», призванная объяснить, как процессы принятия решений все чаще делегируются алгоритмическим системам и инфраструктурам, основанным на данных, что приводит к переопределению роли менеджеров в организациях цифровой эпохи.

В исследовании используется смешанный метод, сочетающий библиометрический анализ и качественный контент-анализ. Сначала было проведено библиометрическое картирование 95 влиятельных научных публикаций, индексированных в базах Web of Science и Scopus в период с 2015 по 2025 год, с целью выявления доминирующих тем, влиятельных авторов и формирующихся исследовательских кластеров в области цифровой трансформации и стратегического управления. Библиометрические визуализации были созданы с использованием описательно-аналитических методов, а не формального сетевого картирования. Затем был проведен качественный тематический анализ целенаправленно отобранной подгруппы исследований с целью интерпретации того, как концептуализируется и трансформируется управленческая власть в рамках цифровых инфраструктур. Отбор исследований осуществлялся с учетом их актуальности, цитируемости и концептуальной глубины, что обеспечило как репрезентативность, так и аналитическую насыщенность.

Результаты исследования свидетельствуют о значительном сдвиге от традиционных иерархических структур власти к распределенным и опосредованным технологиями формам контроля. Цифровые инфраструктуры — в частности, системы искусственного интеллекта, платформы аналитики данных и алгоритмические инструменты поддержки принятия решений — все чаще выполняют роли, традиционно ассоциируемые с человеческими менеджерами. Эта трансформация приводит к частичному вытеснению управленческой власти, поскольку стратегические решения становятся неотъемлемой частью технологических систем. Анализ выделяет три ключевые модели: (1) алгоритмическое усиление, когда руководители полагаются на ИИ для повышения эффективности принятия решений; (2) смещение полномочий, когда автономия принятия решений переходит от руководителей к системам; и (3) гибридное управление, когда в процессах принятия решений сосуществуют человеческое и машинное агентство. В совокупности эти модели указывают на появление новой организационной логики, в которой полномочия не закреплены исключительно за отдельными лицами, а распределены по социально-техническим системам.

Данное исследование вносит вклад в литературу по стратегическому управлению, ставя под сомнение предположение о том, что цифровая трансформация лишь расширяет управленческие возможности. Напротив, в нем утверждается, что цифровизация коренным образом перераспределяет центр власти внутри организаций. Концепция управленческой власти, встроенной в инфраструктуру, предоставляет новую теоретическую призму для понимания того, как осуществляется власть в средах, опосредованных цифровыми технологиями. Эта перспектива бросает вызов традиционным представлениям о лидерстве и стратегии, предполагая, что управленческие роли все в большей степени определяются их взаимодействием с технологическими системами, а не контролем над ними. Кроме того, полученные результаты подчеркивают необходимость создания новых механизмов управления, решающих вопросы подотчетности, прозрачности и этической ответственности в контексте принятия решений на основе алгоритмов.

С теоретической точки зрения данное исследование расширяет существующие концептуальные рамки стратегического управления за счет интеграции идей цифровой социологии и информационных систем. Оно призывает к переосмыслению управленческой деятельности с учетом распределенного характера принятия решений в цифровых средах. С практической точки зрения полученные результаты указывают на то, что организации должны инвестировать в развитие управленческих компетенций, выходящих за рамки традиционных лидерских навыков, включая грамотность в области данных, понимание алгоритмов и этическое суждение. Разработчики политики и руководители организаций также должны рассмотреть возможность создания механизмов регулирования и управления для обеспечения ответственного использования ИИ и цифровых инфраструктур.

Данное исследование является одним из первых, в котором явно теоретически обосновывается трансформация управленческой власти через призму цифровых инфраструктур. Вводя концепцию управленческой власти, встроенной в инфраструктуру, оно вносит новый вклад как в литературу по стратегическому управлению, так и в литературу по цифровой трансформации. Интеграция библиометрического и качественного анализов обеспечивает всестороннее и многоуровневое понимание данного явления, повышая надежность и оригинальность исследования. Исследование не только восполняет критический пробел в литературе, но и открывает новые направления для будущих исследований на стыке технологий, власти и организационной стратегии.

Результаты следует интерпретировать как аналитический синтез, а не как причинно-следственную модель. Выявленные логики управления не представляют собой взаимоисключающие этапы; контроль, стратегическая согласованность, организационная трансформация, координация экосистемы и управление продолжают сосуществовать и наслаиваться друг на друга в рамках цифровых инфраструктур. Эта кумулятивная модель объясняет, почему цифровое управление всё чаще пересекается с механизмами бухгалтерского контроля, механизмами экономической координации и правовыми и регуляторными требованиями. Она также указывает на то, что управленческие полномочия ограничиваются и расширяются инфраструктурами, с помощью которых решения фиксируются, оцениваются, проверяются и обосновываются. Будущие исследования могут операционализировать эти логики посредством сравнительных институциональных исследований, продольных кейс-стади и эмпирического анализа корпоративных систем, архитектур управления данными и платформ обеспечения соответствия. Такая работа позволит проверить, как различные регуляторные и бухгалтерские режимы определяют распределение прав принятия решений и ответственности между человеческими и технологическими субъектами. Соответственно, данная концептуальная основа служит как междисциплинарным мостом, так и целенаправленной программой для изучения цифрового управления в различных организационных и национальных контекстах.

Ключевые слова: Цифровое управление; Стратегическое управление; Институциональное управление; Бухгалтерский учет, экономика и право; Цифровая трансформация; Управление данными.

संरचित सारांश

इस अध्ययन का उद्देश्य डिजिटल परिवर्तन और रणनीतिक प्रबंधन के बीच विकसित हो रहे संबंध की जांच करना है, विशेष रूप से इस बात पर ध्यान केंद्रित करते हुए कि कृत्रिम बुद्धिमत्ता (एआई) और डिजिटल अवसंरचनाएँ प्रबंधकीय अधिकार को कैसे नया आकार देती हैं। यद्यपि पिछले शोध ने डिजिटलकरण के परिचालन और प्रदर्शन-संबंधी प्रभावों की व्यापक रूप से जांच की है, फिर भी यह समझने में एक महत्वपूर्ण अंतर बना हुआ है कि संगठनों के भीतर अधिकार, निर्णय लेने की शक्ति और रणनीतिक एजेंसी कैसे पुनर्वितरित की जा रही हैं।

यह शोध "इन्फ्रास्ट्रक्चर-एम्बेडेड प्रबंधकीय प्राधिकरण" की अवधारणा पेश करता है, जो यह समझाती है कि निर्णय लेने की प्रक्रियाएँ कैसे तेजी से एल्गोरिथम प्रणालियों और डेटा-संचालित अवसंरचनाओं को सौंपी जा रही हैं, और इस प्रकार डिजिटल युग के संगठनों में प्रबंधकों की भूमिका को पुनर्परिभाषित कर रही हैं।

यह अध्ययन पुस्तक-मितीय विश्लेषण और गुणात्मक सामग्री विश्लेषण को संयोजित करने वाले एक मिश्रित-विधि अनुसंधान डिजाइन का उपयोग करता है। सबसे पहले, डिजिटल परिवर्तन और रणनीतिक प्रबंधन के क्षेत्र में प्रमुख विषयों, प्रभावशाली लेखक और उभरते हुए अनुसंधान समूहों की पहचान करने के लिए 2015 और 2025 के बीच वेब ऑफ साइंस

और स्कोपस में सूचीबद्ध 95 उच्च-प्रभाव वाले अकादमिक प्रकाशनों का पुस्तक-मितीय मानचित्रण किया गया। औपचारिक नेटवर्क मैपिंग के बजाय वर्णनात्मक विश्लेषणात्मक तकनीकों का उपयोग करके बब्लिओमेट्रिक विज़ुअलाइज़ेशन तैयार किए गए। इसके बाद, डिजिटल बुनियादी ढांचे के भीतर प्रबंधकीय प्राधिकरण को कैसे अवधारित और रूपांतरित किया जाता है, इसकी व्याख्या करने के लिए अध्ययनों के एक उद्देश्यपूर्ण रूप से चयनित उपसमूह पर एक गुणात्मक विषयगत विश्लेषण किया गया। अध्ययनों के चयन का मार्गदर्शन प्रासंगिकता, उद्धरण प्रभाव और वैचारिक गहराई द्वारा किया गया, जिससे प्रतिनिधित्व और विश्लेषणात्मक समृद्धि दोनों सुनिश्चित हुई।

निष्कर्ष पारंपरिक पदानुक्रमित प्राधिकरण संरचनाओं से वितरित और तकनीकी रूप से मध्यस्थता वाले नियंत्रण के रूपों की ओर एक महत्वपूर्ण बदलाव को दर्शाते हैं। डिजिटल अवसंरचनाएँ-विशेष रूप से एआई सिस्टम, डेटा एनालिटिक्स प्लेटफॉर्म और एल्गोरिथम निर्णय-समर्थन उपकरण-पारंपरिक रूप से मानवीय प्रबंधकों से जुड़े कार्यों को तेजी से कर रही हैं। यह परिवर्तन प्रबंधकीय प्राधिकरण के आंशिक विस्थापन का परिणाम है, क्योंकि रणनीतिक निर्णय तकनीकी प्रणालियों के भीतर निहित हो जाते हैं। विश्लेषण तीन प्रमुख पैटर्न की पहचान करता है: (1) एल्गोरिथम वृद्धि, जहाँ प्रबंधक बेहतर निर्णय लेने के लिए एआई पर निर्भर करते हैं; (2) प्राधिकरण विस्थापन, जहाँ निर्णय स्वायत्तता प्रबंधकों से प्रणालियों में स्थानांतरित हो जाती है; और (3) संकर शासन, जहाँ निर्णय प्रक्रियाओं में मानवीय और मशीनी एजेंसी सह-अस्तित्व में रहती है। ये पैटर्न सामूहिक रूप से एक नई संगठनात्मक तर्क की उभरती हुई स्थिति का संकेत देते हैं जिसमें प्राधिकरण केवल व्यक्तियों में निहित नहीं है, बल्कि सामाजिक-तकनीकी प्रणालियों में वितरित है।

यह अध्ययन इस धारणा को समस्याग्रस्त बनाकर रणनीतिक प्रबंधन साहित्य में योगदान देता है कि डिजिटल परिवर्तन केवल प्रबंधकीय क्षमताओं को बढ़ाता है। इसके बजाय, यह तर्क देता है कि डिजिटलीकरण संगठनों के भीतर प्राधिकरण के केंद्र को मौलिक रूप से पुनर्विन्वस्त करता है। बुनियादी ढांचे में निहित प्रबंधकीय प्राधिकरण की अवधारणा यह समझने के लिए एक नया सैद्धांतिक दृष्टिकोण प्रदान करती है कि डिजिटल रूप से मध्यस्थता वाले वातावरण में शक्ति का प्रयोग कैसे किया जाता है। यह दृष्टिकोण नेतृत्व और रणनीति के पारंपरिक विचारों को चुनौती देता है, यह सुझाव देते हुए कि प्रबंधकीय भूमिकाएँ तकनीकी प्रणालियों पर नियंत्रण के बजाय उनके साथ बातचीत से अधिक परिभाषित होती जा रही हैं।

इसके अलावा, निष्कर्ष एल्गोरिथम-संचालित निर्णय लेने के संदर्भों में जवाबदेही, पारदर्शिता और नैतिक जिम्मेदारी के मुद्दों को संबोधित करने वाले नए शासन ढाँचों की आवश्यकता पर प्रकाश डालते हैं।

सैद्धांतिक दृष्टिकोण से, यह अध्ययन डिजिटल समाजशास्त्र और सूचना प्रणालियों से प्राप्त अंतर्दृष्टि को एकीकृत करके रणनीतिक प्रबंधन में मौजूदा ढाँचों का विस्तार करता है। यह प्रबंधकीय एजेंसी की पुनः अवधारणा की मांग करता है जो डिजिटल वातावरण में निर्णय लेने की वितरित प्रकृति को ध्यान में रखती हो।

व्यावहारिक रूप से, निष्कर्ष यह सुझाव देते हैं कि संगठनों को प्रबंधकीय क्षमताओं को विकसित करने में निवेश करना चाहिए जो पारंपरिक नेतृत्व कौशल से परे हों, जिसमें डेटा साक्षरता, एल्गोरिथम जागरूकता और नैतिक निर्णय शामिल हैं। नीति निर्माताओं और संगठनात्मक नेताओं को एआई और डिजिटल बुनियादी ढांचे के जिम्मेदार उपयोग को सुनिश्चित करने के लिए नियामक और शासन तंत्र स्थापित करने पर भी विचार करना चाहिए।

यह अध्ययन डिजिटल बुनियादी ढांचे के परिप्रेक्ष्य से प्रबंधकीय प्राधिकरण के परिवर्तन का स्पष्ट रूप से सिद्धांत प्रस्तुत करने वाले पहले अध्ययनों में से एक है। बुनियादी ढांचे में निहित प्रबंधकीय प्राधिकरण की अवधारणा को पेश करके, यह रणनीतिक प्रबंधन और डिजिटल परिवर्तन साहित्य दोनों में एक नवीन योगदान देता है। बब्लिओमेट्रिक और गुणात्मक विश्लेषणों के एकीकरण से इस घटना की एक व्यापक और बहु-स्तरीय समझ प्रदान होती है, जो शोध की मजबूती और मौलिकता को बढ़ाती है।

यह अध्ययन न केवल साहित्य में एक महत्वपूर्ण अंतराल को भरता है, बल्कि यह प्रौद्योगिकी, शक्ति और संगठनात्मक रणनीति के संगम पर भविष्य के शोध के लिए नए रास्ते भी खोलता है।

परिणामों की व्याख्या एक कारण मॉडल के बजाय एक विश्लेषणात्मक संश्लेषण के रूप में की जानी चाहिए। पहचाने गए प्रबंधकीय तर्क परस्पर अनन्य चरण नहीं हैं; नियंत्रण, रणनीतिक संरक्षण, संगठनात्मक परिवर्तन, पारिस्थितिकी तंत्र समन्वय और शासन डिजिटल बुनियादी ढांचे के भीतर सह-अस्तित्व में रहते हैं और परतदार होते जाते हैं।

यह संचयी पैटर्न स्पष्ट करता है कि डिजिटल प्रबंधन का लेखा नियंत्रण, आर्थिक समन्वय तंत्र, और कानूनी-नियामक आवश्यकताओं के साथ संपर्क क्यों बढ़ रहा है। यह यह भी इंगित करता है कि प्रबंधकीय अधिकार उन बुनियादी ढाँचों द्वारा सीमित और सक्षम है जिनके माध्यम से निर्णय दर्ज किए जाते हैं, मूल्यांकन किया जाता है, ऑडिट किया जाता

h  ,   r   चित्पसंगत ठहराया जाता है। भविष्य के अध्‍यन तुलनात्मक संस्‍थागत अनुसंधान, दीर्घकालिक केस स्‍डी,   र उद्‍यम प्रणालियों, डेटा-शासन वास्‍तुकला,   र अनुपालन प्लेटफॉर्मों के अनुभवजन्य परीक्षणों के माध्‍यम से इन तर्कों को परिचालित कर सकते हैं।

इस तरह का काम यह परीक्षण कर सकता है कि विभिन्न नियामक   र लेखांकन व्‍यवस्‍थाएँ मानव   र तकनीकी अभिनेताओं के बीच निर्णय अधिकारों   र जवाबदेही के वितरण को कैसे आकार देती हैं। तदनुसार, यह ढाँचा विभिन्न विषयों के बीच एक वैचारिक पुल   र विविध संगठनात्मक   र राष्‍ट्रीय संदर्भों में डिजिटल शासन की जांच के लिए एक केंद्रित एजेंडा दोनों प्रदान करता है।

कीवर्ड: डिजिटल प्रबंधन; रणनीतिक प्रबंधन; संस्‍थागत शासन; लेखांकन, अर्थशास्‍त्र   र कानून; डिजिटल परिवर्तन; डेटा शासन।

Yapılandırılmış   zet

Bu   alışma, yapay zekâ (YZ) ve dijital altyapıların yönetim otoritesini nasıl yeniden şekillendirdiğine özel bir odaklanma ile, dijital dönüşüm ve stratejik yönetim alanındaki gelişen ilişkiyi araştırmayı amaçlamaktadır.   nceki araştırmalar dijitalleşmenin operasyonel ve performansla ilgili etkilerini kapsamlı bir şekilde incelemiş olsa da, otorite, karar alma gücü ve stratejik yetkinin kuruluşlar içinde nasıl yeniden dağıtıldığına dair önemli bir anlayış eksikliği bulunmaktadır. Bu araştırma, karar alma süreçlerinin giderek algoritmik sistemlere ve veri odaklı altyapılara nasıl devredildiğini a  klamak ve böylece dijital   ađ kuruluşlarında yöneticilerin rolünü yeniden tanımlamak için ‘‘altyapıya gömülü yönetim otoritesi’’ kavramını ortaya koymaktadır.

Çalışma, bibliyometrik analiz ve nitel içerik analizini birleştiren karma yöntemli bir araştırma tasarımı kullanmaktadır. İlk olarak, dijital dönüşüm ve stratejik yönetim alanındaki baskın temaları, etkili yazarları ve ortaya çıkan araştırma kümelerini belirlemek için 2015 ile 2025 yılları arasında Web of Science ve Scopus'ta indekslenen 95 yüksek etkili akademik yayının bibliyometrik haritalaması yapılmıştır. Bibliyometrik görselleştirmeler, biçimsel ađ haritalaması yerine tanımlayıcı analitik teknikler kullanılarak oluşturulmuştur. Bunu takiben, dijital altyapılar içinde yönetim otoritesinin nasıl kavramsallaştırıldığını ve dönüştürüldüğünü yorunlamak için, amaçlı olarak seçilmiş bir çalışma alt kümesi üzerinde nitel bir tematik analiz gerçekleştirilmiştir. Çalışmaların seçimini, hem temsil edilebilirliği hem de analitik zenginliği sağlamak amaçıyla, alaka düzeyi, atıf etkisi ve kavramsal derinlik rehberliğinde yapılmıştır.

Bulgular, geleneksel hiyerarşik otorite yapılarından dağıtılmış ve teknoloji aracılığıyla sağlanan kontrol biçimlerine doğru önemli bir kaymayı ortaya koymaktadır. Dijital altyapılar -özellikle yapay zeka sistemleri, veri analizi platformları ve algoritmik karar destek araçları- giderek geleneksel olarak insan yöneticilerle ilişkilendirilen rolleri üstlenmektedir. Bu dönüşüm, stratejik kararlar teknolojik sistemlere entegre edildikçe, yönetim otoritesinin kısmi olarak yer değiştirmesine neden olmaktadır. Analiz üç temel kalıbı tanımlar: (1) algoritmik güçlendirme, burada yöneticiler gelişmiş karar verme için yapay zekaya güvenir; (2) otorite yer değiştirmesi, burada karar özerkliği yöneticilerden sistemlere kayar; ve (3) hibrit yönetim, burada insan ve makine ajansı karar süreçlerinde bir arada bulunur. Bu kalıplar topluca, yetkinin yalnızca bireylerde değil, sosyo-teknik sistemler arasında dağıtıldığı yeni bir örgütsel mantığın ortaya çıkışını göstermektedir.

Çalışma, dijital dönüşümün yalnızca yönetimsel yetenekleri geliştirdiği varsayımını sorgulayarak stratejik yönetim literatürüne katkıda bulunmaktadır. Bunun yerine, dijitalleşmenin örgütler içindeki yetki merkezini temelden yeniden yapılandırıldığını savunmaktadır. Altyapıya gömülü yönetimsel yetki kavramı, dijital olarak aracılık edilen ortamlarda gücün nasıl kullanıldığını anlamak için yeni bir teorik bakış açısı sunmaktadır. Bu perspektif, liderlik ve stratejiye ilişkin geleneksel görüşlere meydan okuyarak, yönetimsel rollerin giderek teknolojik sistemler üzerindeki kontrolden ziyade onlarla etkileşimleriyle tanımlandığını   ne sürmektedir. Dahası, bulgular, algoritma odaklı karar verme bağlamalarında hesap verebilirlik, şeffaflık ve etik sorumluluk konularını ele alan yeni yönetim   er  velerine duyulan ihtiya  ı vurgulamaktadır.

Teorik açıdan, çalışma, dijital sosyoloji ve bilgi sistemlerinden elde edilen içgörüleri entegre ederek stratejik yönetimdeki mevcut   er  veleri genişletmektedir. Dijital ortamlarda karar vermenin dağıtılmış doğasını hesaba katan yönetimsel eylemin yeniden kavramsallaştırılmasını gerektirmektedir. Pratik açıdan bakıldığında, bulgular, kuruluşların geleneksel liderlik becerilerinin ötesine geçen, veri okuryazarlığı,

algoritmik farkındalık ve etik yargı gibi yönetsel yetkinlikler geliştirmeye yatırım yapmaları gerektiğini göstermektedir. Politika yapıcılar ve kuruluş liderleri ayrıca yapay zeka ve dijital altyapıların sorumlu kullanımını sağlamak için düzenleyici ve yönetim mekanizmaları oluşturmayı da göz önünde bulundurmalıdır.

Bu çalışma, dijital altyapılar merceğinden yönetsel otoritenin dönüşümünü açıkça kuramsallaştıran ilk çalışmalardan biridir. Altyapıya gömülü yönetsel otorite kavramını tanıtarak, hem stratejik yönetim hem de dijital dönüşüm literatürüne yeni bir katkı sunmaktadır. Bibliyometrik ve nitel analizlerin entegrasyonu, olguyu kapsamlı ve çok katmanlı bir şekilde anlamayı sağlayarak araştırmanın sağlamlığını ve özgünlüğünü artırmaktadır. Çalışma, literatürdeki kritik bir boşluğu doldurmakla kalmayıp, teknoloji, güç ve örgütsel strateji kesişimi üzerine gelecekteki araştırmalar için de yeni yollar açmaktadır.

Sonuçlar nedensel bir modelden ziyade analitik bir sentez olarak yorumlanmalıdır. Belirlenen yönetsel mantıklar birbirini dışlayan aşamalar değildir; kontrol, stratejik uyum, örgütsel dönüşüm, ekosistem koordinasyonu ve yönetim mantıkları varlıklarını birlikte sürdürmekte ve dijital altyapılar içinde katmanlaşmaktadır. Bu birikimli örüntü, dijital yönetimin neden giderek muhasebe kontrolleri, ekonomik koordinasyon mekanizmaları ve yasal-düzenleyici gerekliliklerle kesiştiğini açıklığa kavuşturmaktadır. Ayrıca yönetsel otoritenin; kararların kaydedildiği, değerlendirildiği, denetlendiği ve gerekçelendirildiği altyapılar tarafından hem sınırlandırıldığını hem de mümkün kılındığını göstermektedir. Gelecekteki çalışmalar bu mantıkları karşılaştırmalı kurumsal araştırmalar, uzunlamasına vaka çalışmaları ve kurumsal sistemler, veri yönetimi mimarileri ile uyumluluk platformlarına ilişkin ampirik incelemeler yoluyla operasyonelleştirebilir. Bu tür çalışmalar, farklı düzenleyici ve muhasebesel rejimlerin insan ve teknolojik aktörler arasındaki karar hakları ile hesap verebilirliğin dağılımını nasıl şekillendirdiğini sımayabilir. Böylece çerçeve, disiplinler arasında kavramsal bir köprü ve farklı örgütsel ve ulusal bağlamlarda dijital yönetimi incelemeye yönelik odaklı bir araştırma gündemi sunmaktadır. Bu yaklaşım, dijital dönüşümün yalnızca performans ve yenilik sonuçları üzerinden değerlendirilmesinin ötesine geçilmesini sağlamaktadır. Aynı zamanda yöneticilerin veri okuryazarlığı, algoritmik farkındalık ve etik muhakeme yetkinliklerinin geliştirilmesini; kuruluşların ise şeffaflık, sorumluluk ve meşruiyet ilkelerini dijital karar süreçlerine yerleştirmesini gerekli kılmaktadır. Böylece teorik katkı ile uygulamaya yönelik yönetim gereksinimleri ortak bir kurumsal çerçevede bir araya getirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dijital Yönetim; Stratejik Yönetim; Kurumsal Yönetim; Muhasebe, Ekonomi Ve Hukuk; Dijital Dönüşüm; Veri Yönetimi

www.turkishstudies.net/economy

Turkish Studies - Economics, Finance, Politics

eISSN: 2667-5625

The Evolution of Management Thought in the Digital Era: An Institutional and Governance Perspective

1. Introduction

Management thought has historically evolved in close interaction with broader economic, institutional, and societal transformations. From early classical approaches emphasizing efficiency and hierarchical control to later strategic and behavioral perspectives, dominant management paradigms have consistently reflected prevailing assumptions about coordination, authority, and accountability within organizations. These paradigms are not merely technical responses to managerial problems, but rather institutional constructs shaped by regulatory frameworks, professional norms, and socio-economic expectations (Hinings et al., 2018; Newisar, 2025).

Digitalization has not only altered organizational structures and decision-making processes, but has fundamentally challenged how managerial authority and accountability are constituted within organizations. While a growing body of research documents how digital technologies transform organizational practices, much of this work remains focused on discrete outcomes such as efficiency, innovation, or strategic alignment, offering limited insight into how underlying managerial logics evolve and persist over time. (Yoo et al., 2010; Vial, 2019). However, much of this literature approaches digital transformation primarily through operational or innovation-oriented lenses, emphasizing efficiency gains, technological capabilities, or competitive advantage, while understating the deeper implications of digitalization for management thought itself.

While influential institutional accounts emphasize how digital innovation reshapes organizational fields (Hinings et al., 2018) and how digital transformation unfolds as a multi-dimensional organizational process (Vial, 2019), these perspectives largely retain a focus on adaptation, strategic renewal, and organizational agency. This study departs from these approaches by shifting attention from transformation processes to the cumulative reconfiguration of managerial authority itself. Rather than conceptualizing digital management primarily as organizational change, the article theorizes it as an institutional governance evolution in which managerial authority becomes progressively embedded in digital infrastructures that stabilize accountability, coordination, and control across organizational and societal levels.

Recent scholarship has increasingly conceptualized digital transformation as a broader managerial and institutional shift rather than a purely technological phenomenon. Studies on digital management show how data-driven systems, algorithmic coordination, and platform-based models redefine managerial authority and organizational control (Hinings et al., 2018; Faraj et al., 2018). These analyses suggest that digital transformation is an evolutionary process shaped by organizational contexts, institutional environments, and governance arrangements rather than by technology alone.

From an institutional perspective, digitalization alters how organizations generate, record, and communicate information, thereby reshaping accounting practices, performance measurement systems, and mechanisms of oversight (Moll & Yigitbasioğlu, 2019). As a result, management thought increasingly intersects with issues traditionally examined in accounting, economics, and law, including transparency, accountability, regulation, and legitimacy (Suddaby, Saxton, & Gunz, 2015; Hinings et al., 2018).

Digital-era management thought, therefore, challenges traditional notions of control and responsibility. As managerial decision-making becomes mediated by digital infrastructures, authority is increasingly embedded in systems rather than individuals, raising questions related to governance, including accountability, ethical responsibilities, and regulatory oversight (Zuboff, 2019; Aguilera et al., 2008). Recent contributions emphasize that management in the digital era must be understood as a governance-oriented practice, deeply intertwined with institutional expectations and societal scrutiny.

Despite these advances, the literature remains fragmented, with studies on digital transformation, platforms, and governance largely developing in parallel rather than engaging with one another at the level of underlying managerial logics. Management studies focus on strategic adaptation, accounting research emphasizes control and reporting, and legal scholarship concentrates on regulation and compliance. What remains largely missing is an integrative and historically informed perspective that situates the evolution of management thought within the intersecting domains of accounting, economics, and law.

This study makes a distinct theoretical contribution to the literature on digital management by reconceptualizing its evolution as a process of layered institutional accumulation rather than as a sequence of paradigmatic or stage-based transformations. While prior research has significantly advanced our understanding of digital transformation, platforms, and digital innovation, these streams typically examine managerial logics in isolation or implicitly assume that newer logics replace earlier ones. In contrast, this study demonstrates that core managerial logics—such as control, strategic alignment, organizational transformation, and ecosystem coordination—persist and coexist over time, becoming progressively embedded within broader governance arrangements. By integrating bibliometric mapping with historically informed qualitative interpretation, the article shows how managerial authority in the digital era increasingly operates through institutionally embedded digital infrastructures that encode accounting logics, economic coordination mechanisms, and legal-regulatory requirements. In doing so, the study shifts the analytical focus of digital management theory from firm-level capabilities and strategic choice toward an institutionally mediated understanding of governance, thereby offering a unifying conceptual framework that bridges management, accounting, economics, and law.

Importantly, the framework developed in this study is analytical rather than causal in nature. It does not aim to model or predict relationships between variables, but to synthesize and reinterpret the evolution of managerial logics through an institutional and governance-oriented lens. Accordingly, the framework should be understood as a conceptual consolidation of the literature rather than as a testable theoretical model.

1.1 Research Gap and Contributions

Although digital transformation, platform ecosystems, digital governance, and data-driven management have attracted significant scholarly attention, these streams have largely evolved in parallel. Existing studies tend to focus on specific dimensions of digitalization, such as technological capabilities, organizational transformation, platform governance, or strategic adaptation, while paying limited attention to how managerial authority itself evolves across these domains over time.

This fragmentation has created an important theoretical gap. While previous research has generated valuable insights regarding digital transformation processes, there remains limited understanding of how different managerial logics accumulate, coexist, and become institutionalized within digital infrastructures. In particular, the literature lacks an integrative perspective capable of explaining how managerial authority is progressively embedded within governance arrangements that incorporate accounting practices, economic coordination mechanisms, and legal-regulatory requirements.

This study addresses this gap through three primary contributions. First, it develops an integrative institutional framework that synthesizes previously fragmented research streams on digital transformation, platform ecosystems, governance, and strategic management. Second, it introduces the concept of infrastructure-embedded managerial authority, which explains how managerial authority increasingly operates through digital infrastructures rather than solely through individual managerial discretion. Third, the study reconceptualizes digital management as an institutionally embedded governance practice rather than merely a firm-level capability or technological response, thereby extending existing institutional and governance-oriented perspectives within strategic management research.

By advancing these contributions, the study provides a historically grounded and interdisciplinary framework that connects management research with accounting, economics, and law, while offering a foundation for future empirical investigations into digital governance and managerial authority.

2. The Evolution of Digital Management Thought: An Institutional Perspective

Importantly, infrastructure-embedded managerial authority is conceptually distinct from related approaches such as algorithmic governance, digital control, and sociomaterial perspectives. Research on algorithmic governance primarily emphasizes automated decision-making, rule enforcement, and associated concerns regarding opacity, bias, and accountability (Kroll et al., 2017; Faraj et al., 2018). Studies of digital control, in contrast, focus on monitoring, surveillance, and performance measurement, all enabled by digital technologies, often treating control as a technical extension of managerial oversight (Quattrone, 2016; Moll & Yigitbasioglu, 2019). Sociomaterial perspectives underscore the inseparability of social and material elements in organizing, yet typically refrain from theorizing authority and governance as central analytical constructs (Scott, 2014).

In contrast, infrastructure-embedded managerial authority foregrounds governance as the core organizing logic of digital management. It conceptualizes managerial authority as institutionally configured through digital infrastructures that directly embed accounting logics, economic coordination mechanisms, and legal and regulatory requirements in technological systems (Aguilera et al., 2008; Hopwood, 2009). From this perspective, authority is neither merely delegated to algorithms nor diffusely enacted through socio-technical practices. Rather, it is stabilized through infrastructural arrangements that define what can be measured, coordinated, audited, and held accountable within organizations.

Digital infrastructures thus function as governance devices rather than neutral tools. By encoding compliance requirements, accountability standards, and coordination rules into everyday organizational processes, they reshape managerial discretion and redistribute authority in less visible yet more pervasive ways (Power, 2007; Tilson et al., 2010; Hinings et al., 2018). Managerial authority increasingly operates through infrastructural constraints and affordances, reducing reliance on direct intervention while deepening institutional control.

By articulating this concept, the study extends existing theories of digital management and governance by offering a clearer account of how authority becomes institutionalized in the digital era. Infrastructure-embedded managerial authority complements-rather than replaces-established

perspectives on digital transformation and platform organizing (Bharadwaj et al., 2013; Vial, 2019; de Vaujany, 2024). It provides a governance-centered lens that explicitly connects management thought with accounting practices, economic institutions, and legal frameworks, thereby advancing an institutional understanding of the evolution of digital management.

2.1 Early Foundations: Computing as a General-Purpose Technology (1930s–1970s)

The intellectual roots of digital management thought can be traced to early debates on general-purpose technologies and the economic implications of computing. Foundational technologies such as computing were understood not merely as productivity-enhancing tools, but as forces capable of reshaping organizational structures, coordination mechanisms, and control systems. Early computing architectures enabled the encoding of organizational activities into information systems, shifting managerial attention from physical assets toward information flows and efficiency-oriented coordination.

Although explicit managerial theorization remained limited during this period, economic historians and technology scholars highlighted how early automation and computing began to alter firm boundaries and internal controls. These early insights foreshadowed later debates on digital coordination, managerial control, and the strategic role of information in organizations (Sandberg et al., 2020; Menz et al., 2021).

2.2 IT and the Managerial Shift: Strategic Alignment and Organizational Change (1979–1996)

As information technologies diffused into organizations, management increasingly regarded IT as a strategic concern rather than a purely administrative support function. This period is marked by influential contributions to organizational change, strategic alignment, and business process reengineering, which reframed managerial responsibility to focus on achieving coherence between business strategy and IT infrastructure (Yeow, Soh, & Hansen, 2018).

At the same time, practice-based and socio-technical studies emphasized that technologies are enacted through organizational routines rather than being deterministically imposed. As a result, management theory began to recognize the institutional and contextual conditions shaping technology-enabled change, marking a departure from narrowly efficiency-driven perspectives toward more nuanced accounts of organizational transformation (Chanias, Myers, & Hess, 2019).

2.3 Platforms and Digitalization: From Firms to Ecosystems (1990s–2010s)

The rise of the internet, enterprise systems, and digital platforms triggered a further transformation in management thought. Scholars have increasingly distinguished between digitization—the conversion of analog processes into digital form—and digitalization—the reconfiguration of organizational and market structures enabled by digital technologies (Yoo et al., 2010; Tilson et al., 2010).

Management theory shifted its focus toward platform-based business models, servitization, and networked value creation, reflecting a movement away from firm-centric hierarchies toward ecosystem-based organizing (Gawer & Cusumano, 2014; Parker et al., 2016). This phase also introduced new governance challenges related to market power, data ownership, and regulatory oversight, pushing management scholarship to engage more directly with legal and economic debates on competition, accountability, and institutional control.

2.4 Digital Transformation Theorization: Multi-Dimensional Organizational Change (2010s–2020s)

In the 2010s, digital transformation emerged as a distinct theoretical construct within management and information systems research. Rather than treating digital initiatives as isolated IT

projects, scholars conceptualized digital transformation as a multidimensional process involving strategy, structure, culture, and governance (Vial, 2019; Hanelt et al., 2021).

Dynamic capabilities and technology–organization–environment (TOE) frameworks were increasingly employed to explain how organizations adapt to digital disruption under varying institutional conditions (Teece, 2018). This stream explicitly challenged technology-deterministic narratives by emphasizing leadership, sensemaking, and contextual factors, thereby incorporating governance-oriented concerns and highlighting the role of regulatory environments, accountability mechanisms, and institutional legitimacy in shaping transformation outcomes (Warner & Wäger, 2019).

2.5 Contemporary Frontiers: Ethics, Data Governance, and Multi-Level Perspectives (2020–Present)

Recent scholarship extends digital management theory toward plural, multi-level, and ethically informed perspectives. Research increasingly focuses on data governance, algorithmic accountability, digital ethics, and leadership in AI-enabled organizations, reflecting growing concern with the societal implications of digital technologies (Faraj et al., 2018; Zuboff, 2019).

Bibliometric reviews and special issue editorials point to a paradigmatic shift toward greater construct clarity, socio-technical theorizing, and systematic examination of both digital transformation successes and failures (Vial, 2019; Hanelt et al., 2021). Consequently, contemporary management thought positions digital transformation as an institutionally embedded and normatively charged phenomenon, concerned not only with organizational performance but also with governance, accountability, and social responsibility across organizational and societal levels.

Table 1. An Institutional and Governance-Oriented Evolution of Digital Management Thought

Period	Dominant Managerial Logic	Strategic Management Focus	Institutional & Governance Implications
1930s–1970s	Information processing and managerial control	Information processing; internal coordination	Internal accountability; managerial control embedded in information systems
1979–1996	Strategic alignment and competitive positioning	IT–business fit; strategic planning	Performance monitoring; formalized control and reporting mechanisms
1990s–2010s	Platformization and ecosystem coordination	Inter-organizational coordination; ecosystem strategy	Market governance; contractual and technological control across firm boundaries
2010s–2020s	Organizational transformation and digital reconfiguration	Dynamic capabilities; organizational reconfiguration	Capability renewal under institutional constraints; hybrid governance arrangements
2020–present	Data governance and institutional accountability	Strategy as legitimacy and risk management	Data governance, regulation, ethical oversight, and societal legitimacy

Table 1 presents an integrative framework that synthesizes the fragmented yet cumulative development of digital management theories discussed above and maps the historical evolution of dominant managerial logics and institutional concerns. Rather than proposing a causal or testable model, the framework in Table 1 serves as a conceptual synthesis highlighting shifts in managerial emphases, governance mechanisms, and institutional contexts over time.

Accordingly, Table 1 should be interpreted as an analytical consolidation of the literature, not as an empirically testable model; it reflects the study's objective of theoretical synthesis and institutional interpretation rather than hypothesis testing.

Table 2. Timeline of Digital Management Thought: Core Managerial Logics and Institutional Shifts

Period	Core Managerial Logic	Key Institutional Shift
1930s–1970s	Information processing and managerial control	Emergence of internal accountability through information systems and early control infrastructures
1979–1996	Strategic alignment and competitive positioning	Formalization of performance monitoring and IT–business alignment within managerial planning
1990s–2010s	Platformization and ecosystem coordination	Extension of managerial control beyond firm boundaries through platforms, networks, and contractual governance
2010s–2020s	Organizational transformation and digital reconfiguration	Institutionalization of dynamic capabilities under regulatory and accountability constraints
2020–present	Data governance and institutional accountability	Embedding of data governance, legal oversight, and ethical responsibility into digital infrastructures

Table 2 provides a concise chronological overview of the evolution of digital management thought, highlighting how core managerial logics correspond to major institutional shifts over time. Unlike Table 1, which offers an analytical synthesis, Table 2 serves a descriptive timeline function.

2.6 Integrated Theoretical Framework of the Study

The integrated framework developed in this study should not be interpreted as a causal or predictive model. Rather, it offers a historically grounded analytical synthesis that organizes dispersed theoretical insights into a coherent institutional narrative. By synthesizing these streams, this study conceptualizes digital management thought as an evolutionary and institutionally mediated process. The framework views successive phases of digital management theory as responses to changing technological infrastructures and, critically, to evolving institutional logics governing accountability, regulation, and legitimacy. Rather than proposing a new causal model, the framework offers a historically grounded and interdisciplinary synthesis that integrates management theory with insights from accounting, economics, and law.

This theoretical positioning provides the foundation for the subsequent bibliometric and qualitative analyses, which trace how management thought has progressively shifted from efficiency-oriented coordination toward multi-level, governance-centered, and ethically informed perspectives in the digital era.

3. Methodology

3.1 Research Design

This combined approach is well suited for research that seeks to trace intellectual structures, theoretical trajectories, and conceptual shifts over time. Bibliometric analysis enables systematic mapping of dominant themes and temporal patterns, while qualitative content analysis provides the interpretive depth necessary to understand how managerial logics and governance assumptions are theorized within specific institutional contexts (Zupic & Čater, 2015; Donthu et al., 2021). Used together, these methods balance analytical structure with contextual interpretation and reduce the limitations associated with standalone bibliometric or narrative reviews.

The integration follows an explanatory sequential design: bibliometric mapping informs the identification of key research clusters, which then guide the purposive selection of texts for qualitative analysis. This sequential logic enhances analytical rigor and mitigates the risk of descriptive aggregation common in theory-oriented reviews (Donthu et al., 2021).

3.2 Data Collection and Sample Construction

Data were collected from Scopus and the Web of Science Core Collection, both of which were selected for their comprehensive coverage of peer-reviewed journals in management, organization studies, and information systems (Zupic & Čater, 2015). The search strategy combined keywords related to digital management, digital transformation, platforms, ecosystems, governance, and management theory and applied them to titles, abstracts, and keywords.

The search covered publications from the 2015 through 2025 to capture long-term intellectual developments. After duplicates were removed, titles and abstracts were screened to exclude purely technical or engineering-oriented studies that lacked engagement with management or organizational theory. Only peer-reviewed journal articles and seminal review papers were retained, consistent with best practices for theory-oriented literature synthesis (Tranfield et al., 2003; Snyder, 2019).

The final bibliometric corpus consists of 95 peer-reviewed journal articles indexed in Scopus and WoS. The size of the corpus reflects a deliberate theoretical sampling strategy rather than an attempt at exhaustive coverage. The objective was to achieve conceptual saturation with respect to dominant managerial logics and governance orientations, rather than statistical representativeness. Prior methodological research suggests that theoretically influential and historically grounded syntheses can reach analytical saturation with relatively compact yet conceptually dense samples, particularly when the aim is theory development rather than hypothesis testing. Although modest in size, this corpus reflects a deliberate, theory-driven sampling strategy aimed at identifying dominant intellectual structures rather than achieving statistical generalization. Prior methodological research indicates that conceptual saturation in historically framed reviews can be achieved with compact yet theoretically influential samples (Zupic & Čater, 2015; Donthu et al., 2021).

Keyword selection was guided by the study's theoretical objective of capturing the evolution of managerial logics rather than by maximizing topical breadth. Accordingly, terms were chosen to reflect historically recurrent concepts related to control, strategy, transformation, platforms, and governance, while narrowly technical or engineering-oriented keywords were intentionally excluded to preserve conceptual coherence.

Table 3. Construction of the Bibliometric Corpus

Stage	Number of Records
Initial search results identified from Scopus and Web of Science	584
Duplicate records removed	124
Records screened (title and abstract review)	460
Records excluded after title and abstract screening	292
Full-text articles assessed for eligibility	168
Full-text articles excluded	73
Final bibliometric corpus included in the analysis	95

Note: Records were excluded at the title, abstract, and full-text screening stages when they focused primarily on technical, engineering, or computer science issues without a substantive management, organizational, governance, accounting, economics, or legal perspective. The final corpus consisted of 95 peer-reviewed journal articles selected for their conceptual relevance, theoretical contribution, and alignment with the study's objective of examining the evolution of digital management thought through an institutional and governance-oriented framework.

Table 3 summarizes the process used to construct the bibliometric corpus. The search strategy generated 584 records from Scopus and Web of Science. After removing 124 duplicate records, 460 publications were screened through title and abstract review. A total of 292 records were excluded because they lacked a substantive management or governance perspective or focused primarily on technical and engineering issues. The remaining 168 articles were subjected to full-text assessment. Following detailed evaluation, 73 articles were excluded due to limited conceptual relevance or insufficient alignment with the study's theoretical focus. The final corpus consisted of 95 peer-reviewed journal articles, which provided the empirical basis for the bibliometric analysis and qualitative synthesis presented in this study.

3.3 Bibliometric Analysis Procedures

Bibliometric analysis was conducted to map the intellectual structure and temporal evolution of digital management research. Three descriptive bibliometric procedures were employed: thematic frequency analysis, citation impact analysis, and temporal publication trend analysis. (Zupic & Čater, 2015; Donthu et al., 2021).

Bibliometric visualization techniques were employed to identify dominant thematic patterns, temporal publication trends, and influential studies within the 95-publication corpus. Since the available dataset contained titles, abstracts, publication years, citation counts, and summary fields rather than standardized author keyword and cited-reference metadata, the visual analysis focused on theme frequency, temporal distribution, and citation impact rather than formal VOSviewer-based network mapping (van Eck & Waltman, 2010). Standard parameter settings were applied, including minimum occurrence thresholds and normalization procedures to balance the influence of high-frequency terms. Bibliometric outputs were interpreted as heuristic representations rather than definitive classifications, consistent with reflexive approaches to bibliometric research.

Thresholds were set to balance analytical clarity with conceptual inclusiveness. Lower thresholds risked introducing idiosyncratic or marginal concepts, while higher thresholds would have excluded theoretically meaningful but less frequently used terms. Sensitivity checks conducted during the analysis confirmed that moderate variations in threshold levels did not alter the core thematic structure identified.

3.4 Qualitative Content Analysis Procedures

Qualitative content analysis was used to interpret and contextualize the bibliometric clusters. Following an explanatory sequential logic, a purposive subsample of highly cited and conceptually influential publications was selected from each cluster for in-depth analysis (Tranfield et al., 2003).

The analysis adopted a directed qualitative approach, combining theory-informed sensitizing concepts with inductive refinement (Assarroudi et al., 2018). Initial coding focused on managerial control, strategic alignment, organizational change, inter-organizational coordination, and governance. Particular attention was paid to references linking management thought with accounting practices, economic coordination mechanisms, and legal-regulatory frameworks.

Analytical rigor was ensured through iterative coding, reflexive interpretation, and continuous comparison between emerging insights and established theoretical frameworks, rather than through frequency counts or inter-coder reliability measures (Krippendorff, 2018).

3.5 Analytical Integration and Limitations

Bibliometric mapping and qualitative interpretation were integrated into an evolutionary framework presented in Table 1. This framework does not propose causal relationships but synthesizes how managerial logics, institutional contexts, and governance orientations have co-evolved over time. Such integrative frameworks are widely used to consolidate fragmented literatures and clarify theoretical trajectories (MacInnis, 2011).

To assess the robustness of the analytical structure, alternative keyword thresholds and cluster configurations were explored during the bibliometric analysis. These sensitivity checks did not yield substantively different thematic patterns, reinforcing the stability of the identified managerial logics and supporting the validity of the integrative framework. As with all literature-based research, the study is limited to published academic sources and does not incorporate practitioner-oriented materials. This limitation is consistent with the study's theoretical objectives. Future research may extend the framework through empirical testing or comparative institutional analysis.

4. Findings

4.1 Bibliometric Structure of the Digital Management Literature

Figure 1 presents the dominant research themes identified from the titles, abstracts, and summary fields of the 95 publications included in the bibliometric corpus. The analysis shows that leadership and management appears in 84 publications, followed by digital transformation in 76 publications, strategy and business models in 48 publications, and organizational change in 36 publications. More specialized themes such as platforms and ecosystems, technology and artificial intelligence, governance and accountability, and information systems and control appear less frequently but remain theoretically important for explaining the evolution of digital management thought. The final corpus size is consistent with prior theory-building bibliometric reviews that prioritize conceptual depth and interpretive richness over exhaustive coverage.

These findings indicate that the literature is primarily organized around managerial and transformation-oriented concerns, while governance-related themes are still emerging as a more recent and specialized research stream. This pattern supports the central argument of the study: digital management thought has not evolved through a simple technological trajectory, but through the gradual accumulation of managerial, strategic, organizational, and governance-oriented logics.

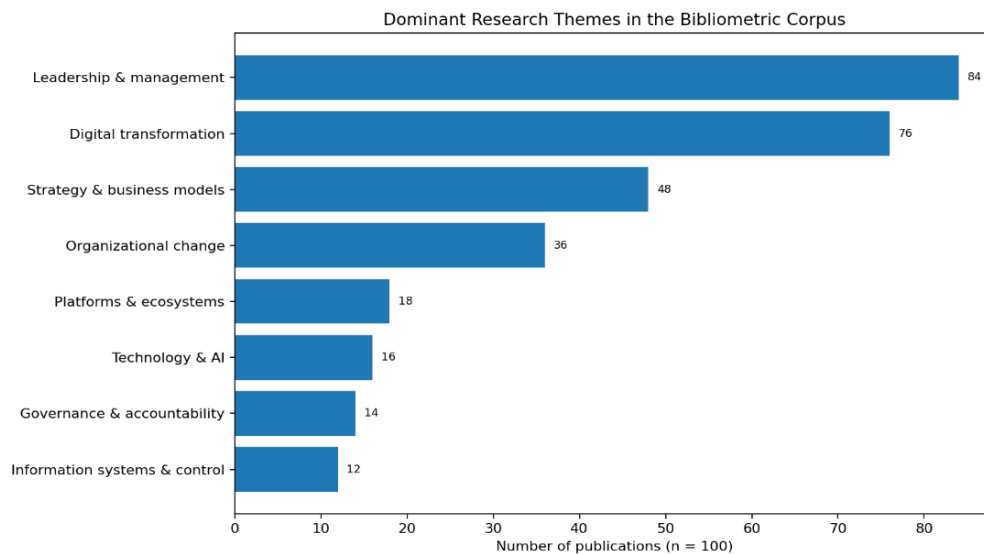

Figure 1. Dominant Research Themes in Digital Management Literature

Source: Developed by the author.

Figure 1. Dominant Research Themes in Digital Management Literature. The figure presents the dominant research themes identified from the titles, abstracts, and summary fields of the 95 publications included in the bibliometric corpus. The thematic visualization is derived from coding publication titles, abstracts, and summary fields contained in the bibliometric corpus.

Consistent with the thematic structure presented in Figure 1, the bibliometric analysis reveals a structured yet evolving intellectual landscape within the digital management literature. Rather than forming a single dominant paradigm, the field is organized around a set of interrelated thematic clusters that have emerged and expanded over time. These clusters reflect changing managerial concerns in response to technological development and shifting institutional environments. As summarized in Table 3, dominant thematic clusters were identified. The earliest cluster centers on control and efficiency, emphasizing planning, monitoring, and decision-support systems. This stream reflects early engagements with digital technologies as tools to improve managerial rationality and internal coordination. Closely associated with this cluster are foundational discussions of bounded rationality and information processing in organizations.

A second cluster centers on strategic alignment, focusing on the relationship between information technology and competitive advantage. This stream highlights the growing recognition of digital technologies as strategic resources rather than purely operational tools. The prominence of alignment-related concepts during the 1990s and early 2000s corresponds to broader shifts in management thinking toward strategy formulation and performance orientation.

From the mid-2000s onward, the bibliometric mapping shows a notable expansion toward digital transformation themes. This cluster emphasizes organizational reconfiguration, innovation, and capability renewal, reflecting the increasing pervasiveness of digital technologies across organizational processes. Importantly, this transformation-oriented stream does not displace earlier concerns about control or alignment but builds on them, indicating cumulative rather than substitutive development.

More recently, two additional clusters have emerged: 'platforms and ecosystems' and 'governance and accountability'. The platforms and ecosystems cluster reflects growing scholarly attention to inter-organizational coordination, modularity, and digital infrastructures that extend

beyond firm boundaries. The governance and accountability cluster, which gained prominence in the late 2010s, raises concerns about data governance, regulation, legitimacy, and societal oversight.

Taken together, the bibliometric findings indicate that digital management research has progressively expanded its scope, incorporating broader institutional and governance-oriented concerns alongside traditional managerial logics. This pattern supports an evolutionary interpretation of the field rather than a linear succession of paradigms.

Table 4. Evolution of Digital Management Thought: A Cluster-Based Synthesis

Cluster	Core Themes	Representative Concepts	Dominant Period
Cluster 1: Information Processing and Managerial Control	Decision-making, efficiency, hierarchical control	MIS, decision support systems, bounded rationality	1970s–1990s
Cluster 2: Strategic Alignment and Competitive Positioning	IT–business alignment, value creation, competitive advantage	Strategic alignment, IT capabilities, resource-based view	1990s–2005
Cluster 3: Organizational Transformation and Digital Reconfiguration	Organizational change, innovation, capability renewal	Digital transformation, dynamic capabilities, reconfiguration	2005–2015 (continuing)
Cluster 4: Platformization and Ecosystem Coordination	Inter-organizational coordination, network governance	Platforms, ecosystems, modularity, multi-sided markets	2010–2020 (continuing)
Cluster 5: Data Governance and Institutional Accountability	Regulation, ethics, legitimacy, societal oversight	Data governance, algorithmic accountability, legitimacy	2015–present (expanding)

The cluster structure, summarized in Table 4, reveals a clear pattern—both evolutionary and cumulative—in digital management research. Cluster 1 reflects early managerial logics centered on information processing, decision-making, and control, in which digital technologies were primarily conceptualized as tools to enhance efficiency and mitigate the constraints of bounded rationality within organizational hierarchies. Cluster 2 marks a strategic shift, emphasizing IT–business alignment and competitive advantage, thereby reframing digital technologies as strategic assets rather than as operational support. Cluster 3 extends this logic toward broader organizational transformation, highlighting innovation, reconfiguration, and adaptive change as central managerial concerns. Importantly, Clusters 4 and 5 indicate a qualitative expansion of management thought beyond firm boundaries. The rise of platforms and ecosystems foregrounds inter-organizational coordination and modular governance, while the governance and accountability cluster raises explicit concerns regarding regulation, ethics, data control, and legitimacy.

The temporal pattern suggests that digital management has become a rapidly expanding research area, particularly after the early 2020s. This increase corresponds to the growing scholarly attention given to digital transformation, digital leadership, artificial intelligence, platform-based organizing, and governance-related challenges. Therefore, the temporal distribution supports the interpretation that digital management thought has moved from a relatively narrow concern with digital transformation toward a broader interdisciplinary field involving strategy, organization, technology, and governance.

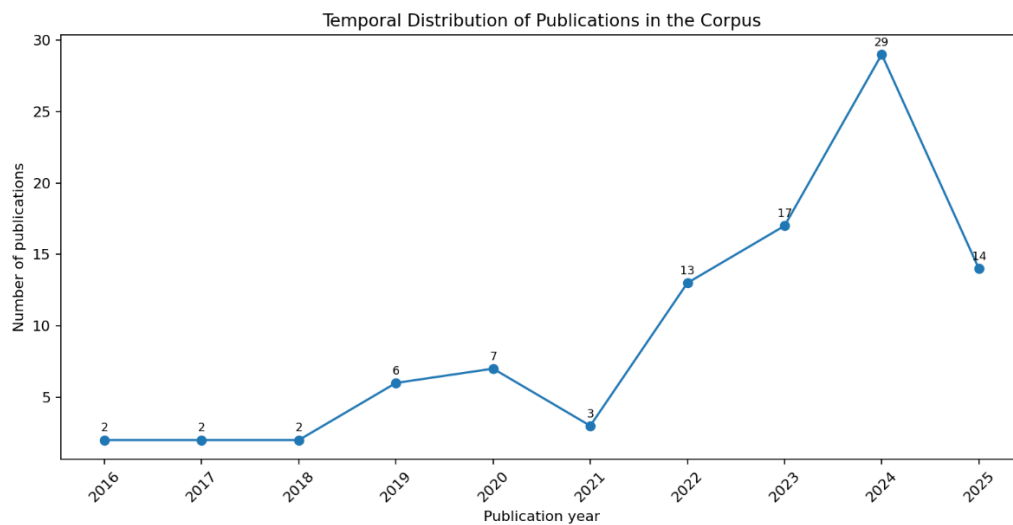

Figure 2. Temporal Evolution of Digital Management Research.

Source: Developed by the author.

Figure 2. Temporal Evolution of Digital Management Research. The figure illustrates the annual distribution of publications included in the 95-publication bibliometric corpus. Figure 2 illustrates the temporal distribution of publications in the corpus. The results show that publication activity remained limited between 2016 and 2018, with only two publications per year. The field began to expand after 2019, reached 13 publications in 2022, 17 publications in 2023, and peaked at 29 publications in 2024. The year 2025 includes 14 publications, reflecting the fact that the corpus was constructed before the end of the publication year. Figure 3 presents the most cited publications in the corpus. The most influential study is “Digital Transformation: A Literature Review and Guidelines for Future Research” with 675 citations. Other influential works include “Digital transformation of organizations: what do we know and where to go next?” with 60 citations, “The Development and Evolution of Digital Leadership: A Bibliometric Mapping Approach-Based Study” with 52 citations, and “Digital ‘x’-Charting a Path for Digital-Themed Research” with 28 citations.

The citation structure indicates that the intellectual foundation of the corpus is concentrated around review-oriented and conceptually integrative studies. This is important because it shows that the field is still in a theory-building phase, where scholars seek to clarify concepts, synthesize fragmented research streams, and define future research agendas. This finding directly supports the theoretical purpose of the present study, which aims to develop an integrative institutional and governance-oriented framework for understanding the evolution of digital management thought.

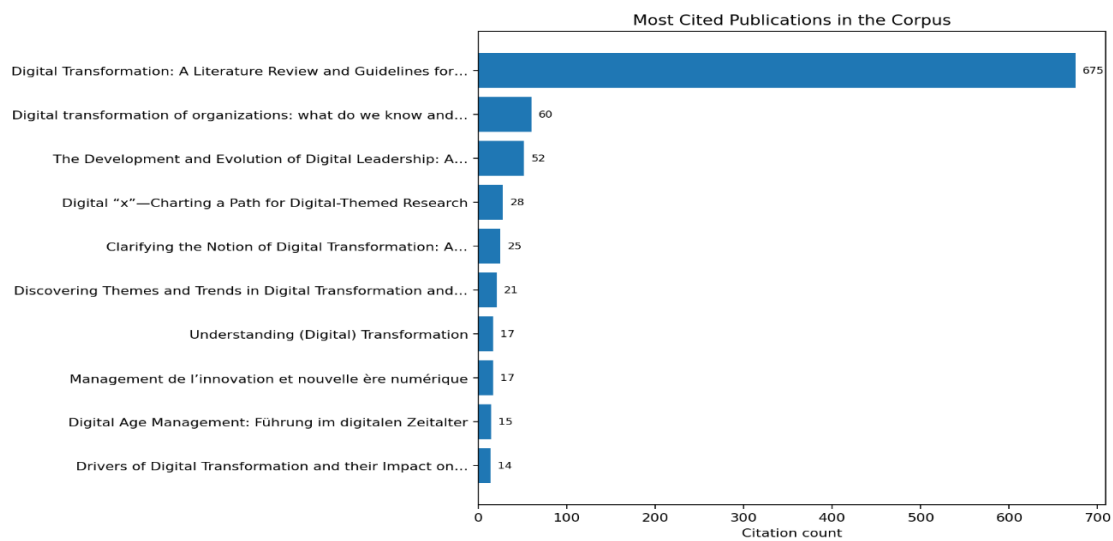

Figure 3. Citation Structure of the Digital Management Literature.

Source: Developed by the author.

Figure 3. Citation Structure of the Digital Management Literature. The figure presents the most cited publications within the 95-publication corpus. The citation structure indicates that the intellectual foundations of digital management research are largely shaped by highly influential conceptual and review studies, particularly those focusing on digital transformation, digital innovation, platform ecosystems, and governance. The dominance of a small number of frequently cited publications suggests a cumulative pattern of knowledge development in which foundational works continue to guide subsequent theoretical and empirical research.

Taken together, these clusters demonstrate that digital management thought has evolved not through the linear replacement of paradigms but through layered accumulation. These clusters should therefore not be interpreted as sequential or mutually exclusive phases, but as overlapping and cumulatively evolving managerial logics that coexist and become progressively embedded within digital infrastructures. In this sense, earlier control- and strategy-oriented logics persist and are increasingly integrated within broader governance-oriented and institutionally conditioned frameworks.

4.2 Evolution of Dominant Managerial Logics

Building on the bibliometric mapping, Table 1 provides a conceptual synthesis of the evolutionary trajectory of digital management thought. Table 1 illustrates how successive managerial logics have accumulated over time, resulting in a layered configuration of management approaches.

The synthesis highlights that early emphases on control and efficiency continue to underpin managerial practice, even as newer strategic, transformational, and governance-oriented logics emerge. Strategic alignment introduces a focus on value creation and competitive positioning, while digital transformation foregrounds organizational adaptability and innovation. Platform-based and ecosystem-oriented perspectives further extend managerial concerns beyond organizational boundaries, necessitating new forms of coordination and control.

Crucially, the synthesis shows that governance and accountability do not replace earlier managerial logics but rather are added as an overarching layer, shaped by accounting practices, economic institutions, and legal frameworks. This development reflects increasing societal expectations regarding transparency, responsibility, and regulatory compliance in digitally mediated environments (Power, 2007; Scott, 2014).

The layered structure depicted in Table 1 underscores that digital management should be understood as an institutionally embedded practice where managerial agency is constrained and enabled by evolving governance arrangements. This interpretation aligns with institutional perspectives emphasizing the co-evolution of organizational practices and societal rules.

4.3 Integrative Interpretation Across Institutional Domains

A key finding of this study is that the evolution of digital management thought is closely intertwined with developments in accounting, economics, and law. Control-oriented approaches are associated with internal accountability mechanisms, while strategic alignment reflects economic logics of competition and value creation. Platform-based perspectives introduce market-like governance structures, blending hierarchical and contractual forms of coordination (Verhoef et al., 2021).

The growing prominence of governance and accountability highlights the influence of legal and regulatory considerations on managerial thought. Issues such as data protection, algorithmic transparency, and organizational responsibility are no longer peripheral but central to how digital management is conceptualized and practiced. This shift reinforces the view that digital management is not merely a technological or strategic phenomenon but a governance challenge embedded in broader institutional contexts.

4.4 Integrative Synthesis of Findings

Taken together, the findings indicate that the evolution of digital management thought is characterized not by linear progression but by layered accumulation and reconfiguration of managerial ideas. Earlier logics of control and efficiency do not disappear but are reinterpreted and embedded within more complex governance-oriented frameworks.

Table 1 synthesizes the historical evolution of digital management thought by linking dominant managerial logics with their strategic orientations and corresponding institutional and governance implications.

5. Discussion

5.1 Theoretical Contributions

Rather than reiterating the empirical patterns identified through bibliometric clustering, the theoretical value of the findings lies in how they reframe existing understandings of digital management evolution. Consistent with prior institutional accounts of digital transformation (Hinings et al., 2018; Vial, 2019; Hanelt et al., 2021), the layered structure revealed in the analysis suggests that digital management does not evolve through the replacement of dominant paradigms, but through the cumulative accumulation of managerial logics operating simultaneously at different levels.

Existing theories of digital transformation and digital innovation have substantially enriched our understanding of organizational adaptation and strategic renewal in digitally mediated environments (Hinings et al., 2018; Vial, 2019). However, these accounts tend to treat managerial authority as an implicit or secondary concern, often assuming that authority remains located within organizational actors or leadership structures. The findings of this study suggest a more fundamental shift: managerial authority in the digital era is increasingly exercised through institutionally embedded digital infrastructures that encode accounting rules, economic coordination mechanisms, and legal-regulatory constraints. This perspective extends institutional theories of digital transformation by foregrounding governance as the central organizing logic of digital management evolution, thereby reframing digital management not as a capability to be developed, but as a governance practice that accumulates and stabilizes across time.

By shifting analytical attention from organizational adaptation to the reconfiguration of managerial authority itself, this study advances a governance-centered understanding of digital management evolution. In this perspective, authority is no longer primarily exercised through managerial discretion or strategic choice, but through institutionally embedded digital infrastructures that stabilize coordination, control, and accountability across time (Bharadwaj et al., 2013; Warner & Wäger, 2019). Instead, the findings point to strong path dependence in management thought: control-oriented, strategy-oriented, and coordination-oriented logics persist and remain operative even as governance and accountability concerns gain prominence. From an institutional perspective, this implies that digital management evolution is better understood as a process of sedimentation rather than disruption (Scott, 2014; Thornton et al., 2012).

Importantly, interpreting these patterns through an institutional lens shifts analytical attention away from managerial agency alone toward the infrastructural conditions under which management is enacted. Echoing insights from accounting and organization studies (Power, 2007; Quattrone, 2016; Moll & Yigitbasioglu, 2019), the findings suggest that managerial authority in the digital era is increasingly exercised through digitally embedded governance arrangements, such as accounting systems, performance metrics, compliance architectures, and data governance frameworks. In this sense, authority becomes progressively institutionalized within digital infrastructures rather than being enacted solely through hierarchical intervention or individual discretion.

By situating these developments at the intersection of management, accounting, economics, and law, the study advances a governance-centered understanding of digital management. Consistent with comparative corporate governance perspectives (Aguilera et al., 2008) and research on algorithmic accountability (Kroll et al., 2017; Faraj et al., 2018), the findings indicate that contemporary management practices are increasingly shaped by regulatory expectations, accountability regimes, and societal legitimacy concerns that are materially inscribed into digital infrastructures. As a result, digital management emerges not merely as a firm-level strategic capability but as an institutionally mediated governance practice that co-evolves with broader economic and legal frameworks.

Beyond its integrative contribution, the framework provides a structured foundation for future empirical research. The persistent managerial logics identified across clusters-control, strategic alignment, ecosystem coordination, and accountability (Table 4)-offer analytically distinct yet interrelated dimensions that can be operationalized in empirical studies. In particular, the concept of infrastructure-embedded managerial authority invites investigation into how decision rights, performance evaluation, and compliance are encoded in digital infrastructures rather than exercised solely through formal hierarchies or individual managerial discretion.

5.2 Implications for Accounting, Economics, and Law

The findings summarized in Tables 1 and 2 carry important implications for research at the intersection of accounting, economics, and law. From an accounting perspective, the shift from control-oriented clusters toward governance-oriented ones highlights a transformation in how information is conceptualized and governed within organizations. Early digital management approaches treated information primarily as an internal control mechanism supporting efficiency and coordination. In contrast, contemporary digital environments increasingly frame data as an object of accountability, transparency, and external scrutiny (Quattrone, 2016; Moll & Yigitbasioglu, 2019). This evolution aligns with accounting scholarship emphasizing data governance, expanded disclosure expectations, and the limits of traditional reporting frameworks in digitally mediated organizations (Hopwood, 2009).

From an economic perspective, the prominence of platform- and ecosystem-based clusters in Table 2 reinforces institutional and transaction-cost views that emphasize hybrid governance

arrangements. Digital platforms reorganize coordination mechanisms across firm boundaries, making organizational behavior increasingly dependent on regulatory regimes, ownership structures, and societal norms rather than on internal efficiency alone (Gawer & Cusumano, 2014; Parker et al., 2016; Menz et al., 2021). The bibliometric evidence thus supports the argument that digital management must be understood within broader institutional contexts that shape value creation and control.

From a policy perspective, the findings suggest that regulatory interventions in digital environments should not be designed solely around technological capabilities or market efficiency. Instead, policymakers need to recognize that managerial authority is increasingly exercised through digital infrastructures that embed accounting standards, compliance rules, and legal obligations into everyday organizational practices. Consequently, effective regulation requires coordinated governance across accounting regimes, competition policy, and data protection frameworks, rather than fragmented, technology-specific interventions (Kroll et al., 2017; Faraj et al., 2018). In this sense, law operates as a co-evolving institutional logic that structures digital management alongside accounting controls and economic coordination mechanisms (Aguilera et al., 2008; Scott, 2014).

5.3 Implications for Management and Governance

The evolutionary trajectory depicted in Table 1 suggests that managerial effectiveness in digital environments increasingly depends on navigating technological infrastructures and institutional constraints rather than on optimizing internal processes alone. While early management approaches emphasized planning and control within stable organizational boundaries, later clusters emphasized platform orchestration, ecosystem coordination, and governance capabilities (Teece, 2018; Vial, 2019).

The findings further indicate that governance considerations—such as data stewardship, accountability, and ethical oversight—are not external add-ons but integral components of contemporary managerial practice. As shown in Table 2, governance-oriented logics emerge from the cumulative evolution of digital management thought itself, reflecting growing societal and regulatory expectations regarding legitimacy and responsibility (Aguilera et al., 2008; Zuboff, 2019).

Finally, the prominence of platform- and ecosystem-based clusters underscores the relevance of hybrid governance arrangements that blur traditional distinctions among firms, markets, and hierarchies. Managers are increasingly required to operate across multiple coordination and control mechanisms simultaneously, balancing value creation with accountability and compliance (Schrieck et al., 2022; Wang & Hong, 2025). These findings support viewing digital management not merely as a strategic function, but as an institutionally embedded governance practice shaped by the co-evolution of technology, economics, accounting, and law.

The concept of infrastructure-embedded managerial authority opens several concrete avenues for empirical research. First, qualitative studies could examine how decision rights and accountability are encoded in enterprise systems, data governance architectures, and compliance platforms, shifting authority away from individual managers toward infrastructural arrangements. Second, comparative institutional research could investigate how similar digital infrastructures produce different authority configurations under varying regulatory and accounting regimes across countries or industries. Third, longitudinal case studies could trace how the introduction of digital control systems restructures managerial discretion over time, revealing path-dependent dynamics in governance rather than abrupt transformation.

Taken together, these implications reinforce the central claim of the study: digital management should be understood not as a transient strategic response to technological change, but as a cumulative and institutionally embedded governance practice that reshapes how authority, accountability, and control are exercised in contemporary organizations.

6. Conclusion

This study examined the evolution of management thought in the digital era through an integrative and historically grounded perspective. By combining bibliometric mapping with qualitative content analysis, the study demonstrates that digital management has evolved through cumulative, layered development rather than through abrupt paradigm shifts. In contrast to fragmented or technology-deterministic accounts, the study provides a coherent framework that links technological change with enduring managerial logics and institutional contexts.

The findings show that early approaches to digital management were primarily oriented toward efficiency, control, and internal coordination, while more recent strands increasingly emphasize platforms, ecosystems, and governance-related concerns. Importantly, these later developments do not replace earlier logics but build upon them, reflecting a transformation in how management is conceptualized—from a firm-centric optimization function to an institutionally embedded governance practice shaped by accountability, regulation, and societal expectations.

From an interdisciplinary standpoint, the study highlights the growing entanglement of digital management with accounting-related, economic, and legal considerations. As data, algorithms, and digital infrastructures become central to managerial decision-making, they also become objects of governance, raising questions of transparency, responsibility, and legitimacy. By explicitly situating digital management at this intersection, contributes to ongoing debates on how organizational authority and coordination are reshaped in digitally mediated environments.

The study demonstrates the value of methodological pluralism for theory development. The integration of bibliometric analysis and qualitative interpretation enables a systematic yet context-sensitive synthesis of a complex and evolving literature. Rather than proposing prescriptive solutions or causal models, the contribution lies in clarifying the conceptual terrain and organizing dispersed knowledge into an analytically coherent structure.

Like all review-based research, this study has limitations. The analysis is necessarily bounded by published academic literature and reflects dominant scholarly debates within peer-reviewed journals. Future research may extend the proposed framework through empirical studies, comparative institutional analyses, or policy-oriented investigations that examine how digital management practices are enacted across organizational, regulatory, and national contexts.

In conclusion, this article offers an integrative account of how management thought has co-evolved with digitalization and institutional change. By framing digital management as a cumulative and institutionally embedded governance phenomenon, the study provides a conceptual foundation for advancing interdisciplinary dialogue and developing more nuanced empirical and theoretical understandings of management in the digital era.

www.turkishstudies.net/economy**Turkish Studies - Economics, Finance, Politics**

eISSN: 2667-5625

**ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY**

Dijital Çağda Yönetim Düşüncesinin Evrimi: Kurumsal ve Yönetişim Perspektifi

Giriş

Yönetim düşüncesi tarihsel olarak daha geniş ekonomik, kurumsal ve toplumsal dönüşümlerle yakın etkileşim içinde gelişmiştir. Verimliliği ve hiyerarşik kontrolü vurgulayan erken dönem klasik yaklaşımlardan, daha sonraki stratejik ve davranışsal perspektiflere kadar, baskın yönetim paradigmaları, kuruluşlar içindeki koordinasyon, yetki ve hesap verebilirlik hakkındaki geçerli varsayımları sürekli olarak yansıtmıştır. Bu paradigmalar, yönetsel sorunlara yalnızca teknik yanıtlar değil, aynı zamanda düzenleyici çerçeveler, mesleki normlar ve sosyo-ekonomik beklentiler tarafından şekillendirilen kurumsal yapılardır (Hinings vd., 2018; Newisar, 2025).

Dijitalleşme, yalnızca örgütsel yapıları ve karar alma süreçlerini değiştirmekle kalmamış, aynı zamanda yönetsel yetki ve hesap verebilirliğin kuruluşlar içinde nasıl oluşturulduğunu da temelden sorgulamıştır. Dijital teknolojilerin örgütsel uygulamaları nasıl dönüştürdüğünü belgeleyen giderek artan sayıda araştırma olmasına rağmen, bu çalışmaların çoğu verimlilik, inovasyon veya stratejik uyum gibi ayrı sonuçlara odaklanmakta ve altta yatan yönetsel mantıkların zaman içinde nasıl evrimleştiği ve devam ettiği konusunda sınırlı bir içgörü sunmaktadır (Yoo vd., 2010; Vial, 2019). Ancak, bu literatürün büyük bir kısmı dijital dönüşüme öncelikle operasyonel veya inovasyon odaklı bakış açılarıyla yaklaşmakta, verimlilik kazanımlarını, teknolojik yetenekleri veya rekabet avantajını vurgularken, dijitalleşmenin yönetim düşüncesi üzerindeki daha derin etkilerini göz ardı etmektedir.

Etkili kurumsal açıklamalar, dijital inovasyonun örgütsel alanları nasıl yeniden şekillendirdiğini (Hinings vd., 2018) ve dijital dönüşümün çok boyutlu bir örgütsel süreç olarak nasıl ortaya çıktığını (Vial, 2019) vurgularken, bu bakış açıları büyük ölçüde adaptasyon, stratejik yenilenme ve örgütsel yetkinliğe odaklanmaktadır. Bu çalışma, dikkati dönüşüm süreçlerinden yönetim otoritesinin kendisinin kümülatif yeniden yapılandırılmasına kaydırarak bu yaklaşımlardan ayrılmaktadır. Makale, dijital yönetimi öncelikle örgütsel değişim olarak kavramsallaştırmak yerine, yönetim otoritesinin örgütsel ve toplumsal düzeylerde hesap verebilirliği, koordinasyonu ve kontrolü istikrara kavuşturan dijital altyapılara giderek daha fazla yerleştiği bir kurumsal yönetim evrimi olarak kuramsallaştırmaktadır.

Son dönemdeki akademik çalışmalar, dijital dönüşümü giderek daha çok saf bir teknolojik olgudan ziyade daha geniş bir yönetsel ve kurumsal değişim olarak kavramsallaştırmaktadır. Dijital yönetim üzerine yapılan çalışmalar, veri odaklı sistemlerin, algoritmik koordinasyonun ve platform tabanlı modellerin yönetim otoritesini ve örgütsel kontrolü nasıl yeniden tanımladığını göstermektedir (Hinings vd., 2018; Faraj vd., 2018). Bu analizler, dijital dönüşümün yalnızca teknolojiyle değil, örgütsel bağlamlar, kurumsal ortamlar ve yönetim düzenlemeleriyle şekillenen evrimsel bir süreç olduğunu öne sürmektedir.

Kurumsal bir perspektiften bakıldığında, dijitalleşme, kuruluşların bilgiyi nasıl ürettiğini, kaydettiğini ve ilettiğini değiştirerek muhasebe uygulamalarını, performans ölçüm sistemlerini ve denetim mekanizmalarını yeniden şekillendirmektedir (Moll & Yigitbasioglu, 2019). Sonuç olarak, yönetim düşüncesi giderek şeffaflık, hesap verebilirlik, düzenleme ve meşruiyet de dahil olmak üzere geleneksel olarak muhasebe, ekonomi ve hukukta incelenen konularla kesişmektedir (Suddaby vd., 2015; Hinings vd., 2018).

Bu nedenle, dijital çağ yönetim düşüncesi, geleneksel kontrol ve sorumluluk kavramlarına meydan okumaktadır. Yönetimsel karar alma süreçleri dijital altyapılar aracılığıyla şekillendikçe, otorite giderek bireylerden ziyade sistemlere yerleşmekte ve bu durum hesap verebilirlik, etik sorumluluklar ve düzenleyici denetim de dahil olmak üzere yönetimle ilgili soruları gündeme getirmektedir (Zuboff, 2019; Aguilera vd., 2008). Son dönemdeki çalışmalar, dijital çağda yönetimin, kurumsal beklentiler ve toplumsal denetimle derinden iç içe geçmiş, yönetim odaklı bir uygulama olarak anlaşılması gerektiğini vurgulamaktadır.

Bu ilerlemelere rağmen, literatür hâlâ parçalı durumda; dijital dönüşüm, platformlar ve yönetim üzerine yapılan çalışmalar, temel yönetimsel mantıklar düzeyinde birbirleriyle etkileşime girmek yerine büyük ölçüde paralel olarak geliyor. Yönetim çalışmaları stratejik adaptasyona odaklanırken, muhasebe araştırmaları kontrol ve raporlamaya, hukuk araştırmaları ise düzenleme ve uyumluluğa yoğunlaşıyor. Büyük ölçüde eksik olan şey, yönetim düşüncesinin evrimini muhasebe, ekonomi ve hukuk alanlarının kesiştiği noktalarda konumlandıran bütüncü ve tarihsel olarak bilgilendirilmiş bir bakış açısidir.

Bu çalışma, dijital yönetimin evrimini paradigmatik veya aşama tabanlı dönüşümler dizisi olarak değil, katmanlı kurumsal birikim süreci olarak yeniden kavramsallaştırarak, dijital yönetim literatürüne farklı bir teorik katkı sağlamaktadır. Önceki araştırmalar dijital dönüşüm, platformlar ve dijital inovasyon hakkındaki anlayışımızı önemli ölçüde geliştirmiş olsa da, bu akımlar genellikle yönetimsel mantıkları izole bir şekilde inceler veya yeni mantıkların önceki mantıkların yerini aldığını örtük olarak varsayar. Buna karşılık, bu çalışma, kontrol, stratejik uyum, örgütsel dönüşüm ve ekosistem koordinasyonu gibi temel yönetimsel mantıkların zaman içinde varlığını sürdürdüğünü ve daha geniş yönetim düzenlemelerine giderek daha fazla yerleştiğini göstermektedir. Makale, bibliyometrik haritalamayı tarihsel olarak bilgilendirilmiş nitel yorumlamayla bütünleştirerek, dijital çağda yönetim otoritesinin giderek muhasebe mantıklarını, ekonomik koordinasyon mekanizmalarını ve yasal-düzenleyici gereklilikleri kodlayan kurumsal olarak yerleşik dijital altyapılar aracılığıyla nasıl işlediğini göstermektedir. Bunu yaparken, çalışma dijital yönetim teorisinin analitik odağını firma düzeyindeki yeteneklerden ve stratejik seçimden, kurumsal olarak aracılık edilmiş bir yönetim anlayışına kaydırarak, yönetim, muhasebe, ekonomi ve hukuku birleştiren bir kavramsal çerçeve sunmaktadır.

Önemli olarak, bu çalışmada geliştirilen çerçeve nedensel olmaktan ziyade analitik niteliktedir. Değişkenler arasındaki ilişkileri modellemeyi veya tahmin etmeyi amaçlamaz, bunun yerine kurumsal ve yönetim odaklı bir bakış açısıyla yönetim mantıklarının evrimini sentezlemeyi ve yeniden yorumlamayı hedefler. Buna göre, çerçeve test edilebilir bir teorik modelden ziyade literatürün kavramsal bir konsolidasyonu olarak anlaşılmalıdır.

1.1 Araştırma Açığı ve Katkılar

Dijital dönüşüm, platform ekosistemleri, dijital yönetim ve veri odaklı yönetim önemli ölçüde akademik ilgi çekmiş olsa da, bu alanlar büyük ölçüde paralel olarak gelişmiştir. Mevcut çalışmalar, teknolojik yetenekler, örgütsel dönüşüm, platform yönetimi veya stratejik adaptasyon gibi dijitalleşmenin belirli boyutlarına odaklanırken, yönetim otoritesinin zaman içinde bu alanlarda nasıl evrimleştiğine sınırlı dikkat göstermektedir.

Bu parçalanma önemli bir teorik boşluk yaratmıştır. Önceki araştırmalar dijital dönüşüm süreçleri hakkında değerli bilgiler üretmiş olsa da, farklı yönetsel mantıkların dijital altyapılar içinde nasıl biriktiği, bir arada var olduğu ve kurumsallaştığı konusunda sınırlı bir anlayış mevcuttur. Özellikle, literatürde, muhasebe uygulamalarını, ekonomik koordinasyon mekanizmalarını ve yasal-düzenleyici gereklilikleri içeren yönetim düzenlemelerine yönetim otoritesinin nasıl kademeli olarak yerleştirildiğini açıklayabilecek bütünleyici bir bakış açısı eksiktir.

Bu çalışma, üç temel katkı ile bu boşluğu ele almaktadır. İlk olarak, dijital dönüşüm, platform ekosistemleri, yönetim ve stratejik yönetim üzerine daha önce parçalanmış araştırma alanlarını sentezleyen bütünleyici bir kurumsal çerçeve geliştirmektedir. İkinci olarak, yönetim otoritesinin giderek bireysel yönetsel takdir yetkisinden ziyade dijital altyapılar aracılığıyla nasıl işlediğini açıklayan, altyapıya gömülü yönetsel otorite kavramını ortaya koymaktadır. Üçüncü olarak, çalışma, dijital yönetimi yalnızca firma düzeyinde bir yetenek veya teknolojik yanıt olarak değil, kurumsal olarak yerleşik bir yönetim uygulaması olarak yeniden kavramsallaştırarak, stratejik yönetim araştırmalarındaki mevcut kurumsal ve yönetim odaklı bakış açılarını genişletmektedir.

Bu katkıları geliştirerek, çalışma, yönetim araştırmalarını muhasebe, ekonomi ve hukukla birleştiren tarihsel temelli ve disiplinlerarası bir çerçeve sunarken, dijital yönetim ve yönetim otoritesine ilişkin gelecekteki ampirik araştırmalar için bir temel oluşturmaktadır.

2. Dijital Yönetim Düşüncesinin Evrimi: Kurumsal Bir Bakış Açısı

Önemli olarak, altyapıya gömülü yönetsel otorite, algoritmik yönetim, dijital kontrol ve sosyomateriyal perspektifler gibi ilgili yaklaşımlardan kavramsal olarak farklıdır. Algoritmik yönetim üzerine yapılan araştırmalar öncelikle otomatik karar alma, kural uygulama ve ilgili şeffaflık eksikliği, önyargı ve hesap verebilirlik konularını vurgulamaktadır (Kroll vd., 2017; Faraj vd., 2018). Dijital kontrol çalışmaları ise, dijital teknolojiler tarafından sağlanan izleme, gözetim ve performans ölçümüne odaklanmakta ve kontrolü genellikle yönetsel gözetimin teknik bir uzantısı olarak ele almaktadır (Quattrone, 2016; Moll & Yigitbasioglu, 2019). Sosyomateriyal perspektifler, örgütlenmede sosyal ve maddi unsurların ayrılmazlığını vurgulamaktadır, ancak genellikle otorite ve yönetimi merkezi analitik yapılar olarak kuramsallaştırmaktan kaçınmaktadır (Scott, 2014).

Buna karşılık, altyapıya gömülü yönetsel otorite, dijital yönetimin temel düzenleyici mantığı olarak yönetimi ön plana çıkarır. Yönetsel otoriteyi, muhasebe mantıklarını, ekonomik koordinasyon mekanizmalarını ve yasal ve düzenleyici gereklilikleri teknolojik sistemlere doğrudan yerleştiren dijital altyapılar aracılığıyla kurumsal olarak yapılandırılmış olarak kavramsallaştırır (Aguilera vd., 2008; Hopwood, 2009). Bu perspektiften bakıldığında, otorite ne yalnızca algoritmalara devredilir ne de sosyo-teknik uygulamalar aracılığıyla yaygın olarak uygulanır. Aksine, kuruluşlar içinde neyin ölçülebileceğini, koordine edilebileceğini, denetlenebileceğini ve hesap verebilir kılınabileceğini tanımlayan altyapısal düzenlemeler aracılığıyla istikrara kavuşturulur.

Bu nedenle dijital altyapılar, tarafsız araçlar yerine yönetim araçları olarak işlev görür. Uyumluluk gerekliliklerini, hesap verebilirlik standartlarını ve koordinasyon kurallarını günlük örgütsel süreçlere kodlayarak, yönetsel takdiri yeniden şekillendirir ve otoriteyi daha az görünür ancak daha yaygın yollarla yeniden dağıtır (Power, 2007; Tilson vd., 2010; Hinings vd., 2018). Yönetim otoritesi giderek altyapısal kısıtlamalar ve olanaklar aracılığıyla işleyerek, doğrudan müdahaleye olan bağımlılığı azaltırken kurumsal kontrolü derinleştirmektedir.

Bu kavramı açıklayarak, çalışma, dijital çağda otoritenin nasıl kurumsallaştığına dair daha net bir açıklama sunarak, dijital yönetim ve yönetim teorilerini genişletiyor. Altyapıya gömülü yönetim otoritesi, dijital dönüşüm ve platform örgütlenmesi hakkındaki yerleşik bakış açılarını tamamlıyor -yerine geçmiyor (Bharadwaj vd., 2013; Vial, 2019; de Vaujany, 2024). Yönetim düşüncesini muhasebe uygulamaları, ekonomik kurumlar ve yasal çerçevelerle açıkça ilişkilendiren,

yönetişim merkezli bir bakış açısı sunarak, dijital yönetimin evrimine dair kurumsal bir anlayışı geliştiriyor.

2.1 Erken Temeller: Genel Amaçlı Bir Teknoloji Olarak Bilgisayar (1930'lar–1970'ler)

Dijital yönetim düşüncesinin entelektüel kökenleri, genel amaçlı teknolojiler ve bilgisayarın ekonomik etkileri üzerine yapılan erken tartışmalara kadar uzanmaktadır. Bilgisayar gibi temel teknolojiler, yalnızca verimliliği artırıcı araçlar olarak değil, aynı zamanda örgütsel yapıları, koordinasyon mekanizmalarını ve kontrol sistemlerini yeniden şekillendirebilen güçler olarak anlaşılmıştır. Erken bilgisayar mimarileri, örgütsel faaliyetlerin bilgi sistemlerine kodlanmasını sağlayarak, yönetsel dikkati fiziksel varlıklardan bilgi akışlarına ve verimlilik odaklı koordinasyona kaydırmıştır.

Bu dönemde açık yönetim kuramlaştırması sınırlı kalsa da, ekonomi tarihçileri ve teknoloji bilimcileri, erken otomasyon ve bilgisayarın şirket sınırlarını ve iç kontrollerini nasıl değiştirmeye başladığını vurgulamışlardır. Bu erken içgörüler, daha sonraki dijital koordinasyon, yönetsel kontrol ve organizasyonlarda bilginin stratejik rolü hakkındaki tartışmaları önceden haber vermiştir (Sandberg vd., 2020; Menz vd., 2021).

2.2 Bilgi Teknolojileri ve Yönetsel Değişim: Stratejik Uyum ve Örgütsel Değişim (1979–1996)

Bilgi teknolojileri örgütlere yayıldıkça, yönetim giderek bilgi teknolojilerini yalnızca idari destek işlevi olarak değil, stratejik bir unsur olarak görmeye başladı. Bu dönem, örgütsel değişim, stratejik uyum ve iş süreçlerinin yeniden yapılandırılmasına yönelik etkili katkılarla karakterize edilir; bu katkılar, yönetsel sorumluluğu iş stratejisi ve bilgi teknolojisi altyapısı arasında tutarlılık sağlamaya odaklanacak şekilde yeniden çerçevelendirdi (Yeow, Soh ve Hansen, 2018).

Aynı zamanda, uygulama tabanlı ve sosyo-teknik çalışmalar, teknolojilerin deterministik olarak dayatılmaktan ziyade örgütsel rutinler aracılığıyla hayata geçirildiğini vurguladı. Sonuç olarak, yönetim teorisi, teknoloji destekli değişimi şekillendiren kurumsal ve bağlamsal koşulları tanımaya başladı ve dar anlamda verimlilik odaklı bakış açılarından örgütsel dönüşümün daha incelikli açıklamalarına doğru bir geçişi işaret etti (Chanias, Myers ve Hess, 2019).

2.3 Platformlar ve Dijitalleşme: Şirketlerden Ekosistemlere (1990'lar–2010'lar)

İnternetin, kurumsal sistemlerin ve dijital platformların yükselişi, yönetim düşüncesinde daha fazla dönüşümü tetikledi. Akademisyenler, analog bilginin dijital biçime dönüştürülmesini ifade eden dijitalleştirme ile dijital teknolojilerin örgütsel yapı, süreç ve iş modellerinde kapsamlı değişimler yaratmasını ifade eden dijital dönüşüm arasında giderek daha belirgin bir ayrım yapmaktadır (Yoo vd., 2010; Tilson vd., 2010).

Yönetim teorisi, platform tabanlı iş modellerine, hizmetleşmeye ve ağ tabanlı değer yaratmaya odaklanarak, şirket merkezli hiyerarşilerden ekosistem tabanlı örgütlenmeye doğru bir hareketi yansıttı (Gawer & Cusumano, 2014; Parker vd., 2016). Bu aşama ayrıca, pazar gücü, veri sahipliği ve düzenleyici denetimle ilgili yeni yönetim zorluklarını da beraberinde getirerek, yönetim bilimini rekabet, hesap verebilirlik ve kurumsal kontrol konularındaki yasal ve ekonomik tartışmalarla daha doğrudan ilgilenmeye itti.

2.4 Dijital Dönüşüm Kuramlaştırması: Çok Boyutlu Örgütsel Değişim (2010'lar–2020'ler)

2010'larda, dijital dönüşüm, yönetim ve bilgi sistemleri araştırmalarında ayrı bir kuramsal yapı olarak ortaya çıktı. Dijital girişimleri izole BT projeleri olarak ele almak yerine, akademisyenler dijital dönüşümü strateji, yapı, kültür ve yönetişimi içeren çok boyutlu bir süreç olarak kavramsallaştırdılar (Vial, 2019; Hanelt vd., 2021).

Dinamik yetenekler ve teknoloji-örgüt-çevre (TOE) çerçeveleri, örgütlerin değişen kurumsal koşullar altında dijital dönüşüme nasıl uyum sağladığını açıklamak için giderek daha fazla kullanıldı (Teece, 2018). Bu akım, liderliği, anlamlandırmayı ve bağlamsal faktörleri vurgulayarak, teknoloji-deterministik anlatıları açıkça sorguladı ve böylece yönetim odaklı kaygıları dahil ederek, düzenleyici ortamların, hesap verebilirlik mekanizmalarının ve kurumsal meşruiyetin dönüşüm sonuçlarını şekillendirmedeki rolünü vurguladı (Warner & Wäger, 2019).

2.5 Çağdaş Sınırlar: Etik, Veri Yönetişimi ve Çok Düzeyli Perspektifler (2020-Günümüz)

Son dönemdeki araştırmalar, dijital yönetim teorisini çoğulcu, çok düzeyli ve etik açıdan bilgilendirilmiş perspektiflere doğru genişletmektedir. Araştırmalar giderek artan bir şekilde veri yönetişimi, algoritmik hesap verebilirlik, dijital etik ve yapay zeka destekli kuruluşlardaki liderliğe odaklanmakta ve dijital teknolojilerin toplumsal etkilerine ilişkin artan endişeyi yansıtmaktadır (Faraj vd., 2018; Zuboff, 2019).

Bibliometrik incelemeler ve özel sayı editör yazıları, daha fazla yapısal açıklık, sosyo-teknik kuramlaştırma ve hem dijital dönüşümün başarılarının hem de başarısızlıklarının sistematik olarak incelenmesine doğru paradigmatik bir kaymaya işaret etmektedir (Vial, 2019; Hanelt vd., 2021). Sonuç olarak, çağdaş yönetim düşüncesi, dijital dönüşümü kurumsal olarak yerleşik ve normatif olarak yüklü bir olgu olarak konumlandırmakta ve yalnızca örgütsel performansla değil, aynı zamanda örgütsel ve toplumsal düzeylerde yönetim, hesap verebilirlik ve sosyal sorumlulukla da ilgilenmektedir.

Tablo 1. Dijital Yönetim Düşüncesinin Kurumsal ve Yönetişim Odaklı Evrimi

Dönem	Baskın Yönetimsel Mantık	Stratejik Yönetim Odağı	Kurumsal ve Yönetişimsel Etkiler
1930'lar–1970'ler	Bilgi işleme ve yönetimsel kontrol	Bilgi işleme; iç koordinasyon	İç hesap verebilirlik; bilgi sistemlerine yerleşik yönetimsel kontrol
1979–1996	Stratejik uyum ve rekabetçi konumlandırma	Bilgi teknolojileri–işletme uyumu; stratejik planlama	Performans izleme; biçimselleştirilmiş kontrol ve raporlama mekanizmaları
1990'lar–2010'lar	Platformlaşma ve ekosistem koordinasyonu	Örgütler arası koordinasyon; ekosistem stratejisi	Piyasa yönetişimi; işletme sınırları boyunca sözleşmeye ve teknolojiye dayalı kontrol
2010'lar–2020'ler	Örgütsel dönüşüm ve dijital yeniden yapılandırma	Dinamik yetenekler; örgütsel yeniden yapılandırma	Kurumsal kısıtlar altında yeteneklerin yenilenmesi; hibrit yönetim düzenlemeleri
2020–günümüz	Veri yönetişimi ve kurumsal hesap verebilirlik	Meşruiyet ve risk yönetimi olarak strateji	Veri yönetişimi, düzenleyici çerçeveler, etik gözetim ve toplumsal meşruiyet

Tablo 1, yukarıda tartışılan dijital yönetim teorilerinin parçalı ancak birikimli gelişimini sentezleyen ve baskın yönetimsel mantıkların ve kurumsal kaygıların tarihsel evrimini haritalandıran

bütünleyici bir çerçeve sunmaktadır. Tablo 1'deki çerçeve, nedensel veya test edilebilir bir model önermek yerine, zaman içinde yönetsel vurgulardaki, yönetim mekanizmalarındaki ve kurumsal bağlamlardaki değişimleri vurgulayan kavramsal bir sentez görevi görmektedir.

Buna göre, Tablo 1, ampirik olarak test edilebilir bir model olarak değil, literatürün analitik bir konsolidasyonu olarak yorumlanmalıdır; hipotez testinden ziyade teorik sentez ve kurumsal yorumlama çalışmasının amacını yansıtmaktadır.

Tablo 2. Dijital Yönetim Düşüncesinin Zaman Çizelgesi: Temel Yönetimsel Mantıklar ve Kurumsal Değişimler

Dönem	Temel Yönetimsel Mantık	Temel Kurumsal Değişim
1930'lar–1970'ler	Bilgi işleme ve yönetsel kontrol	Bilgi sistemleri ve erken dönem kontrol altyapıları aracılığıyla iç hesap verebilirliğin ortaya çıkışı
1979–1996	Stratejik uyum ve rekabetçi konumlandırma	Yönetimsel planlama kapsamında performans izlemenin ve bilgi teknolojileri–işletme uyumunun biçimselleştirilmesi
1990'lar–2010'lar	Platformlaşma ve ekosistem koordinasyonu	Platformlar, ağlar ve sözleşmeye dayalı yönetim aracılığıyla yönetsel kontrolün işletme sınırlarının ötesine genişletilmesi
2010'lar–2020'ler	Örgütsel dönüşüm ve dijital yeniden yapılandırma	Düzenleyici kısıtlar ve hesap verebilirlik gereklilikleri altında dinamik yeteneklerin kurumsallaşması
2020–günümüz	Veri yönetimi ve kurumsal hesap verebilirlik	Veri yönetimi, hukuki gözetim ve etik sorumluluğun dijital altyapılara yerleştirilmesi

Tablo 2, dijital yönetim düşüncesinin evrimine dair özlü bir kronolojik genel bakış sunarak, temel yönetsel mantıkların zaman içindeki büyük kurumsal değişimlerle nasıl örtüştüğünü vurgulamaktadır. Analitik bir sentez sunan Tablo 1'in aksine, Tablo 2 tanımlayıcı bir zaman çizelgesi işlevi görmektedir.

2.6 Çalışmanın Bütünleşik Teorik Çerçevesi

Bu çalışmada geliştirilen bütünleşik çerçeve, nedensel veya tahmine dayalı bir model olarak yorumlanmamalıdır. Bunun yerine, dağınık teorik içgörüler tutarlı bir kurumsal anlatıya dönüştüren, tarihsel temellere dayalı analitik bir sentez sunmaktadır. Bu akımları sentezleyerek, bu çalışma dijital yönetim düşüncesini evrimsel ve kurumsal olarak aracılık edilen bir süreç olarak kavramsallaştırmaktadır. Çerçeve, dijital yönetim teorisinin ardışık aşamalarını, değişen teknolojik altyapılara ve kritik olarak, hesap verebilirlik, düzenleme ve meşruiyeti yöneten gelişen kurumsal mantıklara verilen yanıtlar olarak görmektedir. Yeni bir nedensel model önermek yerine, çerçeve, yönetim teorisini muhasebe, ekonomi ve hukuktan elde edilen içgörülerle bütünleştiren, tarihsel temellere dayalı ve disiplinlerarası bir sentez sunmaktadır.

Bu teorik konumlandırma, yönetim düşüncesinin dijital çağda verimlilik odaklı koordinasyondan çok düzeyli, yönetim merkezli ve etik açıdan bilgilendirilmiş bakış açlarına

doğru nasıl kademeli olarak kaydığını izleyen sonraki bibliyometrik ve nitel analizler için temel oluşturmaktadır.

3. Metodoloji

3.1 Araştırma Tasarımı

Bu birleşik yaklaşım, entelektüel yapıların, teorik yörüngelerin ve zaman içindeki kavramsal değişimlerin izini sürmeyi amaçlayan araştırmalar için çok uygundur. Bibliyometrik analiz, baskın temaların ve zamansal kalıpların sistematik haritalanmasını sağlarken, nitel içerik analizi, yönetsel mantıkların ve yönetim varsayımlarının belirli kurumsal bağlamlarda nasıl teorileştirildiğini anlamak için gerekli yorumsal derinliği sağlar (Zupic ve Čater, 2015; Donthu vd., 2021). Birlikte kullanıldığında, bu yöntemler analitik yapıyı bağlamsal yorumlamayla dengeler ve bağımsız bibliyometrik veya anlatı incelemeleriyle ilişkili sınırlamaları azaltır.

Entegrasyon, açıklayıcı sıralı bir tasarımı takip eder: Bibliyometrik haritalama, temel araştırma kümelerinin tanımlanmasına bilgi sağlar ve bu, daha sonra nitel analiz için metinlerin amaca uygun seçimine rehberlik eder. Bu sıralı mantık, analitik titizliği artırır ve teori odaklı incelemelerde yaygın olan tanımlayıcı birleştirme riskini azaltır (Donthu vd., 2021).

3.2 Veri Toplama ve Örnek Oluşturma

Veriler, her ikisi de yönetim, organizasyon çalışmaları ve bilgi sistemleri alanındaki hakemli dergileri kapsamlı bir şekilde kapsamaları nedeniyle seçilen Scopus ve Web of Science Core Collection'dan toplanmıştır (Zupic ve Čater, 2015). Arama stratejisi, dijital yönetim, dijital dönüşüm, platformlar, ekosistemler, yönetim ve yönetim teorisi ile ilgili anahtar kelimeleri birleştirdi ve bunları başlıklara, özetlere ve anahtar kelimelere uyguladı.

Arama, uzun vadeli entelektüel gelişmeleri yakalamak için 2015'lerden 2025'e kadar olan yayınları kapsıyordu. Tekrarlanan kopyalar çıkarıldıktan sonra başlıklar ve özetler, yönetim veya organizasyon teorisiyle ilgisi olmayan tamamen teknik veya mühendislik odaklı çalışmaları hariç tutmak için tarandı. Teori odaklı literatür sentezine yönelik en iyi uygulamalarla tutarlı olarak yalnızca hakemli dergi makaleleri ve ufuk açıcı inceleme makaleleri tutuldu (Tranfield vd., 2003; Snyder, 2019).

Nihai bibliyometrik külliyat, Scopus ve WoS'ta indekslenen 95 hakemli dergi makalesinden oluşur. Derlemenin boyutu, kapsamlı bir kapsama girişiminden ziyade kasıtlı bir teorik örnekleme stratejisini yansıtmaktadır. Amaç, istatistiksel temsiliyetten ziyade, baskın yönetsel mantıklar ve yönetim yönelimleri açısından kavramsal doygunluğa ulaşmaktır. Önceki metodolojik araştırmalar, teorik olarak etkili ve tarihsel olarak temellendirilmiş sentezlerin, özellikle amaç hipotez testinden ziyade teori geliştirme olduğunda, nispeten kompakt ancak kavramsal olarak yoğun örneklerle analitik doygunluğa ulaşabileceğini ileri sürmektedir. Boyutu mütevazı olsa da bu külliyat, istatistiksel genellemeyi başarmak yerine, baskın entelektüel yapıları belirlemeyi amaçlayan kasıtlı, teoriye dayalı bir örnekleme stratejisini yansıtır. Önceki metodolojik araştırmalar, tarihsel olarak çerçevelenmiş incelemelerde kavramsal doygunluğa kompakt ancak teorik olarak etkili örneklerle ulaşabileceğini göstermektedir (Zupic ve Čater, 2015; Donthu vd., 2021).

Anahtar kelime seçimi, konunun kapsamını en üst düzeye çıkarmak yerine, çalışmanın yönetim mantığının evrimini yakalamaya yönelik teorik hedefi tarafından yönlendirildi. Buna göre terimler, kontrol, strateji, dönüşüm, platformlar ve yönetimle ilgili tarihsel olarak tekrarlanan kavramları yansıtacak şekilde seçilirken, dar anlamda teknik veya mühendislik odaklı anahtar kelimeler kavramsal tutarlılığı korumak için kasıtlı olarak hariç tutuldu.

Tablo 3. Bibliyometrik Derlem Oluşturulması

Aşama	Kayıt Sayısı
Scopus ve Web of Science veri tabanlarındaki ilk tarama sonucunda belirlenen kayıtlar	584
Yinelenen kayıtlar çıkarıldı	124
Başlık ve özet incelemesi kapsamında taranan kayıtlar	460
Başlık ve özet taramasının ardından dışlanan kayıtlar	292
Uygunluk açısından tam metni değerlendirilen makaleler	168
Tam metin değerlendirmesinin ardından dışlanan makaleler	73
Analize dâhil edilen nihai bibliyometrik veri seti	95

Not: Başlık, özet ve tam metin tarama aşamalarında, esaslı bir yönetim, organizasyon, yönetim, muhasebe, ekonomi veya hukuk perspektifi olmaksızın öncelikle teknik, mühendislik veya bilgisayar bilimi konularına odaklanan kayıtlar dışlandı. Son derleme, kavramsal alaka düzeyi, teorik katkı ve çalışmanın amacına (kurumsal ve yönetim odaklı bir çerçeve aracılığıyla dijital yönetim düşüncesinin evrimini incelemek) uygunluğu nedeniyle seçilen 95 hakemli dergi makalesinden oluştu.

Tablo 3, bibliyometrik derlemenin oluşturulmasında kullanılan süreci özetlemektedir. Arama stratejisi, Scopus ve Web of Science'tan 584 kayıt üretti. 124 mükerrer kayıt çıkarıldıktan sonra, 460 yayın başlık ve özet incelemesiyle tarandı. Esaslı bir yönetim veya yönetim perspektifinden yoksun oldukları veya öncelikle teknik ve mühendislik konularına odaklandıkları için toplam 292 kayıt dışlandı. Kalan 168 makale tam metin değerlendirmesine tabi tutuldu. Ayrıntılı değerlendirmenin ardından, sınırlı kavramsal alaka düzeyi veya çalışmanın teorik odağıyla yetersiz uyum nedeniyle 73 makale dışlandı. Son derleme, bu çalışmada sunulan bibliyometrik analiz ve nitel sentez için ampirik temel sağlayan 95 hakemli dergi makalesinden oluşmuştur.

3.3 Bibliyometrik Analiz Yöntemleri

Dijital yönetim araştırmalarının entelektüel yapısını ve zamansal evrimini haritalamak için bibliyometrik analiz yapılmıştır. Üç tanımlayıcı bibliyometrik yöntem kullanılmıştır: tematik frekans analizi, atıf etkisi analizi ve zamansal yayın trendi analizi (Zupic & Čater, 2015; Donthu vd., 2021).

95 yayınlık derleme içinde baskın tematik kalıpları, zamansal yayın trendlerini ve etkili çalışmaları belirlemek için bibliyometrik görselleştirme teknikleri kullanılmıştır. Mevcut veri seti, standartlaştırılmış yazar anahtar kelimeleri ve atıf yapılan referans meta verileri yerine başlıklar, özetler, yayın yılları, atıf sayıları ve özet alanları içerdiğinden, görsel analiz, resmi VOSviewer tabanlı ağ haritalaması (van Eck & Waltman, 2010) yerine tema sıklığı, zamansal dağılım ve atıf etkisi üzerine odaklandı. Yüksek frekanslı terimlerin etkisini dengelemek için minimum oluşum eşikleri ve normalleştirme prosedürleri de dahil olmak üzere standart parametre ayarları uygulandı. Bibliyometrik çıktılar, bibliyometrik araştırmaya yönelik yansıtıcı yaklaşımlarla tutarlı olarak kesin sınıflandırmalar yerine sezgisel temsiller olarak yorumlandı.

Analitik netliği kavramsal kapsayıcılıkla dengelemek için eşikler belirlendi. Daha düşük eşikler, kendine özgü veya marjinal kavramların ortaya çıkma riskini taşıırken, daha yüksek eşikler

teorik olarak anlamlı ancak daha az sıklıkla kullanılan terimleri dışlayacaktır. Analiz sırasında yapılan duyarlılık kontrolleri, eşik seviyelerindeki orta düzeydeki varyasyonların belirlenen temel tematik yapıyı değiştirmedikçe doğruladı.

3.4 Nitel İçerik Analizi Prosedürleri

Kümeleri yorumlamak ve bağlandırmak için nitel içerik analizi kullanıldı. Açıklayıcı sıralı bir mantığı izleyerek, her kümeden derinlemesine analiz için yüksek atıf alan ve kavramsal olarak etkili yayınlardan oluşan amaçlı bir alt örneklem seçildi (Tranfield vd., 2003).

Analiz, teoriye dayalı duyarlılık kavramlarını tümevarımsal iyileştirme ile birleştiren yönlendirilmiş bir nitel yaklaşım benimsedi (Assarroudi vd., 2018). İlk kodlama, yönetsel kontrol, stratejik uyum, örgütsel değişim, örgütler arası koordinasyon ve yönetişime odaklandı. Yönetim düşüncesini muhasebe uygulamaları, ekonomik koordinasyon mekanizmaları ve yasal-düzenleyici çerçevelerle ilişkilendiren referanslara özellikle dikkat edildi.

Kodlama tek araştırmacı tarafından yürütüldüğünden kodlayıcılar arası uyum hesaplanmamıştır. Analitik tutarlılık; iki aşamalı yeniden kodlama, kod tanımlarının sistematik olarak gözden geçirilmesi ve ortaya çıkan temaların kuramsal çerçevelerle sürekli karşılaştırılması yoluyla güçlendirilmiştir (Krippendorff, 2018).

3.5 Analitik Entegrasyon ve Sınırlamalar

Bibliometrik haritalama ve nitel yorumlama, Tablo 1'de sunulan evrimsel bir çerçeveye entegre edilmiştir. Bu çerçeve nedensel ilişkiler önermez, ancak yönetsel mantıkların, kurumsal bağlamların ve yönetim yönelimlerinin zaman içinde nasıl birlikte evrimleştiğini sentezler. Bu tür bütünleştirici çerçeveler, parçalanmış literatürleri birleştirmek ve teorik yörüngeleri açıklığa kavuşturmak için yaygın olarak kullanılmaktadır (MacInnis, 2011).

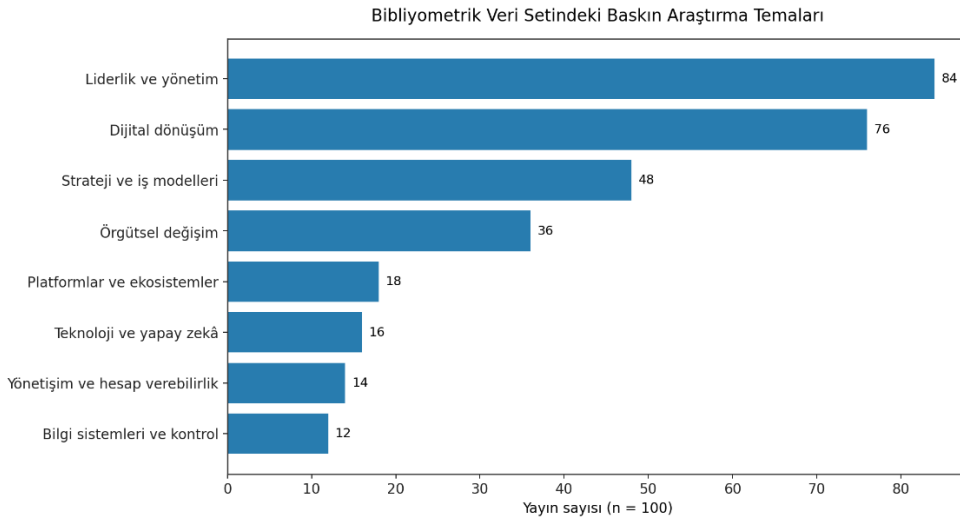
Analitik yapının sağlamlığını değerlendirmek için, bibliyometrik analiz sırasında alternatif anahtar kelime eşikleri ve küme yapılandırmaları araştırılmıştır. Bu duyarlılık kontrolleri, önemli ölçüde farklı tematik kalıplar ortaya koymamış, tanımlanan yönetsel mantıkların istikrarını güçlendirmiş ve bütünleştirici çerçevenin geçerliliğini desteklemiştir. Tüm literatüre dayalı araştırmalarda olduğu gibi, çalışma yayınlanmış akademik kaynaklarla sınırlıdır ve uygulayıcı odaklı materyalleri içermez. Bu sınırlama, çalışmanın teorik hedefleriyle tutarlıdır. Gelecekteki araştırmalar, ampirik testler veya karşılaştırmalı kurumsal analiz yoluyla çerçeveyi genişletebilir.

4. Bulgular

4.1 Dijital Yönetim Literatürünün Bibliyometrik Yapısı

Şekil 1, bibliyometrik külliyata dahil edilen 95 yayının başlıklarından, özetlerinden ve özet alanlarından belirlenen baskın araştırma temalarını sunmaktadır. Analiz, liderlik ve yönetimin 84 yayında, dijital dönüşümün 76 yayında, strateji ve iş modellerinin 48 yayında ve örgütsel değişimin 36 yayında yer aldığını göstermektedir. Platformlar ve ekosistemler, teknoloji ve yapay zeka, yönetim ve hesap verebilirlik, bilgi sistemleri ve kontrol gibi daha özel temalar daha az sıklıkla görünse de, dijital yönetim düşüncesinin evrimini açıklamak için teorik olarak önemli olmaya devam etmektedir. Nihai külliyat boyutu, kapsamlı kapsama yerine kavramsal derinliği ve yorumlayıcı zenginliği önceliklendiren önceki teori oluşturma bibliyometrik incelemeleriyle tutarlıdır.

Bu bulgular, literatürün öncelikle yönetsel ve dönüşüm odaklı kaygılar etrafında organize olduğunu, yönetimle ilgili temaların ise daha yeni ve özel bir araştırma akımı olarak ortaya çıktığını göstermektedir. Bu model, çalışmanın temel argümanını desteklemektedir: dijital yönetim düşüncesi basit bir teknolojik yörünge üzerinden değil, yönetsel, stratejik, örgütsel ve yönetim odaklı mantıkların kademeli birikimi yoluyla gelişmiştir.

Şekil 1. Dijital Yönetim Literatüründeki Baskın Araştırma Temaları

Kaynak: Yazarlar tarafından geliştirildi.

Şekil 1, bibliyometrik külliyatta yer alan 95 yayının başlıklarından, özetlerinden belirlenen baskın araştırma temalarını sunmaktadır. Tematik görselleştirme, bibliyometrik külliyatta yer alan yayın başlıkları, özetleri ve özet alanlarının kodlanmasından elde edilmiştir.

Şekil 1'de sunulan tematik yapıya uygun olarak, bibliyometrik analiz, dijital yönetim literatüründe yapılandırılmış ancak gelişen bir entelektüel manzarayı ortaya koymaktadır. Tek bir baskın paradigma oluşturmak yerine, alan zaman içinde ortaya çıkan ve genişleyen bir dizi birbiriyle ilişkili tematik küme etrafında organize olmuştur. Bu kümeler, teknolojik gelişmeye ve değişen kurumsal ortamlara yanıt olarak değişen yönetsel kaygıları yansıtmaktadır. Tablo 4'te özetlendiği gibi, baskın tematik kümeler belirlenmiştir. En eski küme, planlama, izleme ve karar destek sistemlerini vurgulayarak kontrol ve verimliliğe odaklanmaktadır. Bu akım, yönetsel rasyonelliği ve iç koordinasyonu iyileştirmek için dijital teknolojilerle erken etkileşimleri yansıtmaktadır. Bu kümeyle yakından ilişkili olan, kuruluşlarda sınırlı rasyonellik ve bilgi işlemeye ilişkin temel tartışmalardır.

İkinci bir küme, bilgi teknolojisi ve rekabet avantajı arasındaki ilişkiye odaklanan stratejik uyumu merkeze alır. Bu akım, dijital teknolojilerin yalnızca operasyonel araçlar olmaktan ziyade stratejik kaynaklar olarak giderek daha fazla tanınmasını vurgular. 1990'lar ve 2000'lerin başlarında uyumla ilgili kavramların öne çıkması, yönetim düşüncesinde strateji oluşturma ve performans odaklılığa doğru daha geniş değişimlere karşılık gelir.

2000'lerin ortalarından itibaren, bibliyometrik haritalama, dijital dönüşüm temalarına doğru kayda değer bir genişleme göstermektedir. Bu küme, organizasyonel süreçlerde dijital teknolojilerin artan yaygınlığını yansıtarak, organizasyonel yeniden yapılandırma, inovasyon ve yetenek yenilenmesini vurgular. Önemli olarak, bu dönüşüm odaklı akım, kontrol veya uyumla ilgili önceki endişeleri ortadan kaldırmaz, aksine bunların üzerine inşa eder ve ikame edici değil, kümülatif bir gelişmeyi gösterir.

Daha yakın zamanlarda, iki ek küme ortaya çıkmıştır: 'platformlar ve ekosistemler' ve 'yönetişim ve hesap verebilirlik'. Platformlar ve ekosistemler kümesi, kuruluşlar arası koordinasyon, modülerlik ve şirket sınırlarının ötesine uzanan dijital altyapılara yönelik artan akademik ilgiyi yansıtmaktadır. 2010'ların sonlarında önem kazanan yönetim ve hesap verebilirlik kümesi ise veri

yönetişimi, düzenleme, meşruiyet ve toplumsal gözetim konularında endişeleri gündeme getirmektedir.

Bir bütün olarak ele alındığında, bibliyometrik bulgular, dijital yönetim araştırmalarının kapsamını giderek genişlettiğini ve geleneksel yönetim mantığının yanı sıra daha geniş kurumsal ve yönetim odaklı endişeleri de içerdiğini göstermektedir. Bu model, alanın doğrusal bir paradigma dizisinden ziyade evrimsel bir yorumunu desteklemektedir.

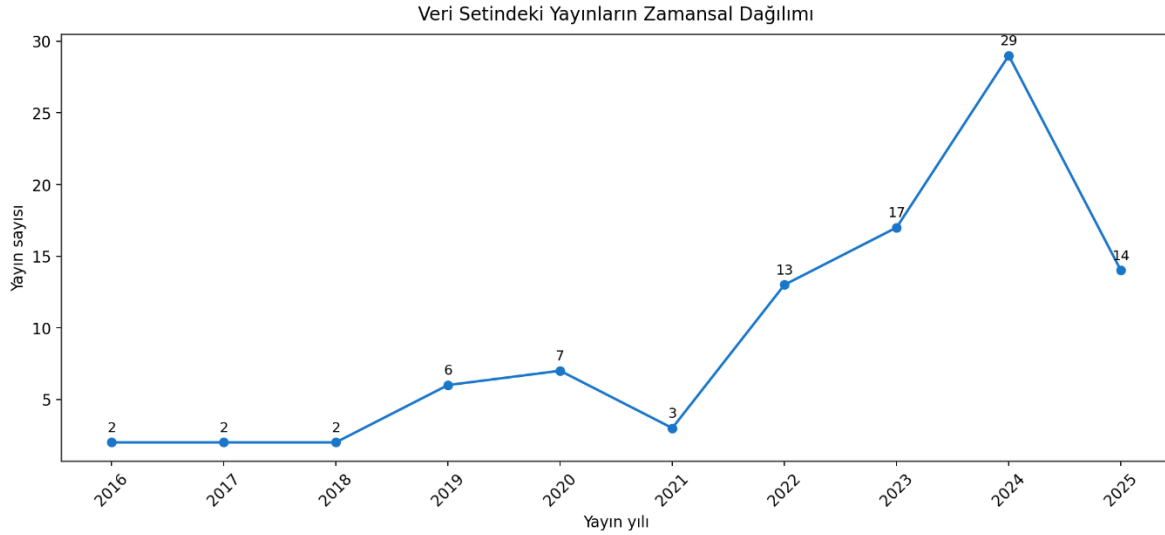
Tablo 4. Dijital Yönetim Düşüncesinin Evrimi: Küme Tabanlı Bir Sentez

Küme	Temel Temalar	Temsili Kavramlar	Baskın Dönem
Küme 1: Bilgi İşleme ve Yönetimsel Kontrol	Karar verme, verimlilik, hiyerarşik kontrol	Yönetim bilgi sistemleri, karar destek sistemleri, sınırlı rasyonellik	1970'ler–1990'lar
Küme 2: Stratejik Uyum ve Rekabetçi Konumlandırma	Bilgi teknolojileri–işletme uyumu, değer yaratma, rekabet avantajı	Stratejik uyum, bilgi teknolojileri yetenekleri, kaynak temelli görüş	1990'lar–2005
Küme 3: Örgütsel Dönüşüm ve Dijital Yeniden Yapılandırma	Örgütsel değişim, yenilik, yeteneklerin yenilenmesi	Dijital dönüşüm, dinamik yetenekler, yeniden yapılandırma	2005–2015 (devam ediyor)
Küme 4: Platformlaşma ve Ekosistem Koordinasyonu	Örgütler koordinasyon, örgütler arası ağ yönetimi	Platformlar, ekosistemler, modülerlik, çok taraflı piyasalar	2010–2020 (devam ediyor)
Küme 5: Veri Yönetimi ve Kurumsal Hesap Verebilirlik	Düzenleme, etik, meşruiyet, toplumsal gözetim	Veri yönetimi, algoritmik hesap verebilirlik, meşruiyet	2015–günümüz (genişliyor)

Tablo 4'te özetlenen küme yapısı, dijital yönetim araştırmalarında hem evrimsel hem de kümülatif net bir örüntü ortaya koymaktadır. Küme 1, bilgi işleme, karar verme ve kontrole odaklanan erken yönetimsel mantıkları yansıtır; burada dijital teknolojiler öncelikle verimliliği artırmak ve örgütsel hiyerarşiler içindeki sınırlı rasyonelliğin kısıtlamalarını hafifletmek için araçlar olarak kavramsallaştırılmıştır. Küme 2, BT-iş uyumu ve rekabet avantajını vurgulayan stratejik bir değişimi işaret eder ve böylece dijital teknolojileri operasyonel destekten ziyade stratejik varlıklar olarak yeniden çerçevelendirir. Küme 3, bu mantığı daha geniş bir örgütsel dönüşüme doğru genişleterek, yenilik, yeniden yapılandırma ve uyarlanabilir değişimi merkezi yönetimsel kaygılar olarak vurgular. Önemli olarak, Küme 4 ve 5, yönetim düşüncesinin firma sınırlarının ötesine niteliksel bir genişlemesini göstermektedir. Platformların ve ekosistemlerin yükselişi, örgütler arası koordinasyonu ve modüler yönetimi ön plana çıkarırken, yönetim ve hesap verebilirlik kümesi, düzenleme, etik, veri kontrolü ve meşruiyetle ilgili açık endişeleri gündeme getirir.

Zaman içindeki değişim, özellikle 2020'lerin başlarından sonra dijital yönetimin hızla genişleyen bir araştırma alanı haline geldiğini göstermektedir. Bu artış, dijital dönüşüm, dijital liderlik, yapay zeka, platform tabanlı organizasyon ve yönetimle ilgili zorluklara verilen artan

akademik ilgiyle örtüşmektedir. Bu nedenle, zaman içindeki dağılım, dijital yönetim düşüncesinin dijital dönüşümle ilgili nispeten dar bir kaygıdan, strateji, organizasyon, teknoloji ve yönetişimi içeren daha geniş bir disiplinlerarası alana doğru evrildiği yorumunu desteklemektedir.

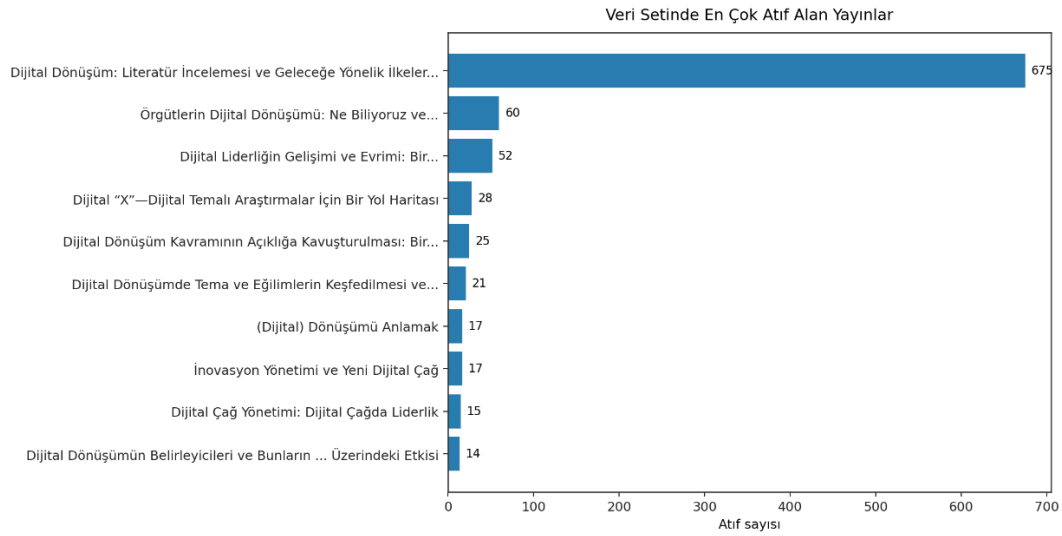

Şekil 2. Dijital Yönetim Araştırmalarının Zaman İçindeki Evrimi

Kaynak: Yazarlar tarafından geliştirildi.

Şekil 2, 95 yayınlık bibliyometrik külliyatta yer alan yayınların yıllık dağılımını göstermektedir. Şekil 2, külliyattaki yayınların zamansal dağılımını göstermektedir. Sonuçlar, yayın faaliyetinin 2016 ve 2018 yılları arasında sınırlı kaldığını ve yılda sadece iki yayın olduğunu göstermektedir. Alan 2019'dan sonra genişlemeye başlamış, 2022'de 13 yayına, 2023'te 17 yayına ulaşmış ve 2024'te 29 yayınlı zirveye çıkmıştır. 2025 yılı 14 yayın içermektedir; bu da külliyatın yayın yılının sonundan önce oluşturulduğunu yansıtmaktadır. Şekil 3, külliyattaki en çok alıntı yapılan yayınları sunmaktadır. En etkili çalışma, 675 alıntı ile "Dijital Dönüşüm: Bir Literatür İncelemesi ve Gelecek Araştırmalar İçin Kılavuzlar"dır. Diğer etkili çalışmalar arasında "Kuruluşların dijital dönüşümü: Ne biliyoruz ve nereye gideceğiz?" yer almaktadır. 60 atıfla, 52 atıfla "Dijital Liderliğin Gelişimi ve Evrimi: Bibliyometrik Haritalama Yaklaşımına Dayalı Bir Çalışma" ve 28 atıfla "Dijital 'x' - Dijital Temalı Araştırmalar İçin Bir Yol Haritası Çizme" başlıklı çalışmalar öne çıkmaktadır.

Atıf yapısı, külliyatın entelektüel temelini, inceleme odaklı ve kavramsal olarak bütünleştirici çalışmalar etrafında yoğunlaştığını göstermektedir. Bu önemlidir çünkü alanın hala teori oluşturma aşamasında olduğunu, akademisyenlerin kavramları açıklığa kavuşturmaya, parçalanmış araştırma akımlarını sentezlemeye ve gelecekteki araştırma gündemlerini tanımlamaya çalıştığını göstermektedir. Bu bulgu, dijital yönetim düşüncesinin evrimini anlamak için bütünleştirici bir kurumsal ve yönetim odaklı çerçeve geliştirmeyi amaçlayan mevcut çalışmanın teorik amacını doğrudan desteklemektedir.

Şekil 3. Dijital Yönetim Literatürünün Atıf Yapısı

Kaynak: Yazarlar tarafından geliştirildi.

Şekil 3, 95 yayınlık külliyat içindeki en çok atıf alan yayınları göstermektedir. Atıf yapısı, dijital yönetim araştırmalarının entelektüel temellerinin büyük ölçüde, özellikle dijital dönüşüm, dijital inovasyon, platform ekosistemleri ve yönetime odaklanan son derece etkili kavramsal ve inceleme çalışmalarıyla şekillendiğini göstermektedir. Az sayıda sık atıf alan yayının hakimiyeti, temel çalışmaların sonraki teorik ve ampirik araştırmalara rehberlik etmeye devam ettiği kümülatif bir bilgi geliştirme modelini göstermektedir.

Birlikte ele alındığında, bu kümeler, dijital yönetim düşüncesinin paradigmaların doğrusal bir şekilde değiştirilmesiyle değil, katmanlı bir birikimle evrimleştiğini göstermektedir. Bu nedenle, bu kümeler ardışık veya birbirini dışlayan aşamalar olarak değil, birlikte var olan ve dijital altyapılara giderek daha fazla yerleşen örtüşen ve kümülatif olarak gelişen yönetsel mantıklar olarak yorumlanmalıdır. Bu anlamda, daha önceki kontrol ve strateji odaklı mantıklar devam etmekte ve giderek daha geniş yönetim odaklı ve kurumsal olarak koşullandırılmış çerçevelere entegre edilmektedir.

4.2 Baskın Yönetim Mantıklarının Evrimi

Bibliometrik haritalamaya dayanarak, Tablo 1, dijital yönetim düşüncesinin evrimsel yörüngesinin kavramsal bir sentezini sunmaktadır. Tablo 1, ardışık yönetim mantıklarının zaman içinde nasıl biriktiğini ve yönetim yaklaşımlarının katmanlı bir yapılanmasına yol açtığını göstermektedir.

Sentez, daha yeni stratejik, dönüşümcü ve yönetim odaklı mantıklar ortaya çıkarken bile, kontrol ve verimliliğe yönelik erken vurguların yönetim pratiğinin temelini oluşturmaya devam ettiğini vurgulamaktadır. Stratejik uyum, değer yaratma ve rekabetçi konumlandırmaya odaklanmayı getirirken, dijital dönüşüm örgütsel uyarlanabilirliği ve yeniliği ön plana çıkarır. Platform tabanlı ve ekosistem odaklı bakış açıları, yönetsel kaygıları örgütsel sınırların ötesine taşıyarak yeni koordinasyon ve kontrol biçimlerini gerektirir.

En önemlisi, sentez, yönetim ve hesap verebilirliğin önceki yönetim mantıklarının yerini almadığını, aksine muhasebe uygulamaları, ekonomik kurumlar ve yasal çerçeveler tarafından şekillendirilen genel bir katman olarak eklendiğini göstermektedir. Bu gelişme, dijital olarak aracılık edilen ortamlarda şeffaflık, sorumluluk ve düzenleyici uyumlulukla ilgili artan toplumsal beklentileri yansıtmaktadır (Power, 2007; Scott, 2014).

Tablo 1'de gösterilen katmanlı yapı, dijital yönetimin, yönetsel yetkinin gelişen yönetim düzenlemeleriyle kısıtlandığı ve etkinleştirildiği, kurumsal olarak yerleşik bir uygulama olarak anlaşılması gerektiğini vurgulamaktadır. Bu yorum, örgütsel uygulamaların ve toplumsal kuralların birlikte evrimini vurgulayan kurumsal perspektiflerle uyumludur.

4.3 Kurumsal Alanlarda Bütünleştirici Yorumlama

Bu çalışmanın önemli bir bulgusu, dijital yönetim düşüncesinin evriminin muhasebe, ekonomi ve hukuk alanlarındaki gelişmelerle yakından iç içe geçmiş olmasıdır. Kontrol odaklı yaklaşımlar, iç hesap verebilirlik mekanizmalarıyla ilişkilendirilirken, stratejik uyum rekabet ve değer yaratmanın ekonomik mantığını yansıtır. Platform tabanlı perspektifler, hiyerarşik ve sözleşmesel koordinasyon biçimlerini harmanlayarak piyasa benzeri yönetim yapıları sunar (Verhoef vd., 2021).

Yönetişim ve hesap verebilirliğin giderek artan önemi, yasal ve düzenleyici hususların yönetim düşüncesi üzerindeki etkisini vurgulamaktadır. Veri koruma, algoritmik şeffaflık ve kurumsal sorumluluk gibi konular artık dijital yönetimin kavramsallaştırılması ve uygulanmasında çevresel değil, merkezi bir öneme sahiptir. Bu değişim, dijital yönetimin yalnızca teknolojik veya stratejik bir olgu değil, daha geniş kurumsal bağlamlara yerleşmiş bir yönetim sorunu olduğu görüşünü güçlendirmektedir.

4.4 Bulguların Bütünleyici Sentezi

Bulgular bir araya getirildiğinde, dijital yönetim düşüncesinin evriminin doğrusal bir ilerlemeyle değil, yönetsel fikirlerin katmanlı birikimi ve yeniden yapılandırılmasıyla karakterize edildiğini göstermektedir. Daha önceki kontrol ve verimlilik mantıkları ortadan kalkmamakta, daha karmaşık yönetim odaklı çerçevelere yeniden yorumlanıp yerleştirilmektedir.

Tablo 1, baskın yönetsel mantıkları stratejik yönelimleri ve ilgili kurumsal ve yönetsel sonuçlarıyla ilişkilendirerek dijital yönetim düşüncesinin tarihsel evrimini sentezlemektedir.

5. Tartışma

5.1 Teorik Katkılar

Bulguların teorik değeri, kümeleme yoluyla belirlenen ampirik kalıpları tekrarlamak yerine, dijital yönetim evrimine ilişkin mevcut anlayışları nasıl yeniden çerçevelediklerinde yatmaktadır. Dijital dönüşüme ilişkin önceki kurumsal açıklamalarla (Hinings vd., 2018; Vial, 2019; Hanelt vd., 2021) tutarlı olarak, analizde ortaya çıkan katmanlı yapı, dijital yönetimin baskın paradigmaların yerini almasıyla değil, farklı seviyelerde eş zamanlı olarak işleyen yönetsel mantıkların birikimiyle geliştiğini göstermektedir.

Mevcut dijital dönüşüm ve dijital inovasyon teorileri, dijital olarak aracılık edilen ortamlarda örgütsel adaptasyon ve stratejik yenilenme anlayışımızı önemli ölçüde zenginleştirmiştir (Hinings vd., 2018; Vial, 2019). Bununla birlikte, bu açıklamalar genellikle yönetsel otoriteyi örtük veya ikincil bir konu olarak ele almakta ve otoritenin örgütsel aktörler veya liderlik yapıları içinde kaldığını varsaymaktadır. Bu çalışmanın bulguları daha temel bir değişimi göstermektedir: Dijital çağda yönetsel otorite, muhasebe kurallarını, ekonomik koordinasyon mekanizmalarını ve yasal-düzenleyici kısıtlamaları kodlayan kurumsal olarak yerleşik dijital altyapılar aracılığıyla giderek daha fazla kullanılmaktadır. Bu bakış açısı, yönetişimi dijital yönetim evriminin merkezi düzenleyici mantığı olarak ön plana çıkararak, dijital dönüşümün kurumsal teorilerini genişletmekte ve böylece dijital yönetimi geliştirilecek bir yetenek olarak değil, zaman içinde biriken ve istikrar kazanan bir yönetişim uygulaması olarak yeniden çerçevelendirmektedir.

Analitik dikkati örgütsel adaptasyondan yönetsel otoritenin yeniden yapılandırılmasına kaydırarak, bu çalışma dijital yönetim evrimine ilişkin yönetişim merkezli bir anlayış

geliştirmektedir. Bu bakış açısında, otorite artık öncelikle yönetsel takdir veya stratejik seçim yoluyla değil, zaman içinde koordinasyonu, kontrolü ve hesap verebilirliği istikrara kavuşturan kurumsal olarak yerleşik dijital altyapılar aracılığıyla kullanılmaktadır (Bharadwaj vd., 2013; Warner & Wäger, 2019). Bunun yerine, bulgular yönetim düşüncesinde güçlü bir yol bağımlılığına işaret etmektedir: kontrol odaklı, strateji odaklı ve koordinasyon odaklı mantıklar, yönetim ve hesap verebilirlik kaygıları önem kazanırken bile varlığını sürdürmekte ve işlevsel kalmaktadır. Kurumsal bir bakış açısından bu, dijital yönetim evriminin bir yıkım süreci yerine bir tortulaşma süreci olarak daha iyi anlaşılabilirliği anlamına gelir (Scott, 2014; Thornton vd., 2012). Önemli olan, bu kalıpları kurumsal bir bakış açısıyla yorumlamanın, analitik dikkati yalnızca yönetsel yetkinlikten uzaklaştırarak, yönetimin uygulandığı altyapısal koşullara kaydırmasıdır. Muhasebe ve organizasyon çalışmaları (Power, 2007; Quattrone, 2016; Moll & Yigitbasioglu, 2019) içgörülerine paralel olarak, bulgular, dijital çağda yönetsel otoritenin giderek muhasebe sistemleri, performans ölçütleri, uyumluluk mimarileri ve veri yönetimi çerçeveleri gibi dijital olarak yerleşik yönetim düzenlemeleri aracılığıyla uygulandığını göstermektedir. Bu anlamda, otorite, yalnızca hiyerarşik müdahale veya bireysel takdir yoluyla uygulanmak yerine, dijital altyapılar içinde giderek kurumsallaşmaktadır.

Bu gelişmeleri yönetim, muhasebe, ekonomi ve hukuk kesişiminde konumlandırarak, çalışma, dijital yönetimin yönetim merkezli bir anlayışını geliştirmektedir. Karşılaştırmalı kurumsal yönetim perspektifleriyle (Aguilera vd., 2008) ve algoritmik hesap verebilirlik üzerine yapılan araştırmalarla (Kroll vd., 2017; Faraj vd., 2018) tutarlı olarak, bulgular, çağdaş yönetim uygulamalarının giderek artan bir şekilde, dijital altyapılara somut olarak işlenmiş düzenleyici beklentiler, hesap verebilirlik rejimleri ve toplumsal meşruiyet kaygıları tarafından şekillendirildiğini göstermektedir. Sonuç olarak, dijital yönetim yalnızca firma düzeyinde stratejik bir yetenek olarak değil, daha geniş ekonomik ve yasal çerçevelerle birlikte evrimleşen, kurumsal olarak aracılık edilen bir yönetim uygulaması olarak ortaya çıkmaktadır.

Bütünleştirici katkısının ötesinde, çerçeve gelecekteki ampirik araştırmalar için yapılandırılmış bir temel sağlar. Kümeler genelinde tanımlanan kalıcı yönetsel mantıklar -kontrol, stratejik uyum, ekosistem koordinasyonu ve hesap verebilirlik (Tablo 4)- analitik olarak farklı ancak birbiriyle ilişkili boyutlar sunar ve bunlar ampirik çalışmalarda işlevselleştirilebilir. Özellikle, altyapıya gömülü yönetsel otorite kavramı, karar alma haklarının, performans değerlendirmesinin ve uyumluluğun yalnızca resmi hiyerarşiler veya bireysel yönetsel takdir yoluyla değil, dijital altyapılarda nasıl kodlandığına dair bir araştırmayı davet eder.

5.2 Muhasebe, Ekonomi ve Hukuk İçin Çıkarımlar

Tablo 1 ve 2'de özetlenen bulgular, muhasebe, ekonomi ve hukuk kesişiminde yapılan araştırmalar için önemli çıkarımlar taşımaktadır. Muhasebe perspektifinden bakıldığında, kontrol odaklı kümelerden yönetim odaklı kümelere geçiş, bilginin kuruluşlar içinde nasıl kavramsallaştırıldığı ve yönetildiği konusunda bir dönüşümü vurgulamaktadır. Erken dijital yönetim yaklaşımları, bilgiyi öncelikle verimliliği ve koordinasyonu destekleyen bir iç kontrol mekanizması olarak ele almıştır. Buna karşılık, çağdaş dijital ortamlar, veriyi giderek artan bir şekilde hesap verebilirlik, şeffaflık ve dış denetim nesnesi olarak çerçevelendiriyor (Quattrone, 2016; Moll & Yigitbasioglu, 2019). Bu evrim, veri yönetimi, genişletilmiş açıklama beklentileri ve dijital olarak aracılık edilen kuruluşlarda geleneksel raporlama çerçevelerinin sınırlarını vurgulayan muhasebe araştırmalarıyla uyumludur (Hopwood, 2009).

Ekonomik bir perspektiften bakıldığında, Tablo 2'deki platform ve ekosistem tabanlı kümelerin öne çıkması, hibrit yönetim düzenlemelerini vurgulayan kurumsal ve işlem maliyeti görüşlerini güçlendirmektedir. Dijital platformlar, şirket sınırları boyunca koordinasyon mekanizmalarını yeniden düzenleyerek, örgütsel davranışı yalnızca iç verimliliğe değil, giderek daha çok düzenleyici rejimlere, mülkiyet yapılarına ve toplumsal normlara bağımlı hale getirmektedir

(Gawer & Cusumano, 2014; Parker vd., 2016; Menz vd., 2021). Bu nedenle, bibliyometrik kanıtlar, dijital yönetimin değer yaratma ve kontrolü şekillendiren daha geniş kurumsal bağlamlar içinde anlaşılması gerektiği argümanını desteklemektedir.

Politika açısından bakıldığında, bulgular dijital ortamlardaki düzenleyici müdahalelerin yalnızca teknolojik yetenekler veya piyasa verimliliği etrafında tasarlanmaması gerektiğini göstermektedir. Bunun yerine, politika yapıcılarının, yönetim otoritesinin giderek muhasebe standartlarını, uyumluluk kurallarını ve yasal yükümlülükleri günlük örgütsel uygulamalara entegre eden dijital altyapılar aracılığıyla kullanıldığını kabul etmeleri gerekmektedir. Sonuç olarak, etkili düzenleme, parçalı, teknolojiye özgü müdahalelerden ziyade, muhasebe rejimleri, rekabet politikası ve veri koruma çerçeveleri genelinde koordineli bir yönetim gerektirir (Kroll vd., 2017; Faraj vd., 2018). Bu anlamda, hukuk, muhasebe kontrolleri ve ekonomik koordinasyon mekanizmalarının yanı sıra dijital yönetimi yapılandıran, birlikte gelişen bir kurumsal mantık olarak işlev görür (Aguilera vd., 2008; Scott, 2014).

5.3 Yönetim ve Yönetişim İçin Çıkarımlar

Tablo 1'de gösterilen evrimsel yörünge, dijital ortamlarda yönetsel etkinliğin, yalnızca iç süreçleri optimize etmekten ziyade, teknolojik altyapılar ve kurumsal kısıtlamalar arasında gezinmeye giderek daha fazla bağlı olduğunu göstermektedir. Erken yönetim yaklaşımları istikrarlı örgütsel sınırlar içinde planlama ve kontrolü vurgularken, daha sonraki kümeler platform düzenlemesi, ekosistem koordinasyonu ve yönetim yeteneklerini vurgulamıştır (Teece, 2018; Vial, 2019).

Bulgular ayrıca, veri yönetimi, hesap verebilirlik ve etik gözetim gibi yönetim hususlarının, dışsal eklentiler değil, çağdaş yönetim uygulamasının ayrılmaz bileşenleri olduğunu göstermektedir. Tablo 2'de gösterildiği gibi, yönetim odaklı mantıklar, meşruiyet ve sorumlulukla ilgili artan toplumsal ve düzenleyici beklentileri yansıtan, dijital yönetim düşüncesinin kendisinin kümülatif evriminden ortaya çıkmaktadır (Aguilera vd., 2008; Zuboff, 2019).

Son olarak, platform ve ekosistem tabanlı kümelerin öne çıkması, firmalar, pazarlar ve hiyerarşiler arasındaki geleneksel ayrımları bulanıklaştıran hibrit yönetim düzenlemelerinin önemini vurgulamaktadır. Yöneticilerin giderek artan bir şekilde, değer yaratmayı hesap verebilirlik ve uyumlulukla dengeleyerek, birden fazla koordinasyon ve kontrol mekanizmasında eş zamanlı olarak faaliyet göstermeleri gerekmektedir (Schrieck vd., 2022; Wang & Hong, 2025). Bu bulgular, dijital yönetimi yalnızca stratejik bir işlev olarak değil, teknoloji, ekonomi, muhasebe ve hukukun birlikte evrimiyle şekillenen kurumsal olarak yerleşik bir yönetim uygulaması olarak görmeyi desteklemektedir.

Altyapıya gömülü yönetsel otorite kavramı, ampirik araştırmalar için çeşitli somut yollar açmaktadır. Birincisi, nitel çalışmalar, karar alma haklarının ve hesap verebilirliğin kurumsal sistemlerde, veri yönetimi mimarilerinde ve uyumluluk platformlarında nasıl kodlandığını ve otoritenin bireysel yöneticilerden altyapısal düzenlemelere doğru nasıl kaydığını inceleyebilir. İkincisi, karşılaştırmalı kurumsal araştırmalar, benzer dijital altyapıların, ülkeler veya sektörler genelinde değişen düzenleyici ve muhasebe rejimleri altında nasıl farklı otorite yapılandırmaları ürettiğini araştırabilir. Üçüncüsü, uzunlamasına vaka çalışmaları, dijital kontrol sistemlerinin uygulanmasının zaman içinde yönetsel takdir yetkisini nasıl yeniden yapılandığını izleyebilir ve ani bir dönüşümden ziyade yönetişimde yola bağlı dinamikleri ortaya çıkarabilir.

Bir araya getirildiğinde, bu çıkarımlar çalışmanın temel iddiasını güçlendiriyor: dijital yönetim, teknolojik değişime geçici bir stratejik yanıt olarak değil, çağdaş kuruluşlarda yetki, hesap verebilirlik ve kontrolün nasıl uygulandığını yeniden şekillendiren, birikimli ve kurumsal olarak yerleşik bir yönetişim uygulaması olarak anlaşılmalıdır.

6. Sonuç

Bu çalışma, bütüncü ve tarihsel temelli bir bakış açısıyla dijital çağda yönetim düşüncesinin evrimini incelemiştir. Bibliyometrik haritalama ile nitel içerik analizini birleştirerek, çalışma, dijital yönetimin ani paradigma değişimlerinden ziyade kümülatif, katmanlı bir gelişim yoluyla evrimleştiğini göstermektedir. Parçalı veya teknoloji deterministik yaklaşımların aksine, çalışma, teknolojik değişimi kalıcı yönetsel mantıklar ve kurumsal bağlamlarla ilişkilendiren tutarlı bir çerçeve sunmaktadır.

Bulgular, dijital yönetime yönelik erken yaklaşımların öncelikle verimlilik, kontrol ve iç koordinasyona yönelik olduğunu, daha yeni yaklaşımların ise giderek platformlar, ekosistemler ve yönetimle ilgili kaygıları vurguladığını göstermektedir. Önemli olan, bu sonraki gelişmelerin önceki mantıkların yerini almaması, aksine onların üzerine inşa edilmesi ve yönetimin nasıl kavramsallaştırıldığına dair bir dönüşümü yansıtmadır; firma merkezli bir optimizasyon fonksiyonundan, hesap verebilirlik, düzenleme ve toplumsal beklentilerle şekillenen kurumsal olarak yerleşik bir yönetim uygulamasına doğru bir dönüşüm.

Disiplinlerarası bir bakış açısından, çalışma, dijital yönetimin muhasebe ile ilgili, ekonomik ve yasal hususlarla giderek artan iç içe geçmesini vurgulamaktadır. Veri, algoritmalar ve dijital altyapılar yönetsel karar alma süreçlerinin merkezine yerleştikçe, aynı zamanda yönetimin nesneleri haline gelerek şeffaflık, sorumluluk ve meşruiyet konularını gündeme getiriyorlar. Makale, dijital yönetimi bu kesişim noktasında açıkça konumlandırarak, dijital olarak aracılık edilen ortamlarda örgütsel otorite ve koordinasyonun nasıl yeniden şekillendiği konusundaki devam eden tartışmalara katkıda bulunuyor.

Çalışma, teori geliştirme için metodolojik çoğulculuğun değerini göstermektedir. Bibliyometrik analiz ve nitel yorumlamanın entegrasyonu, karmaşık ve gelişen bir literatürün sistematik ancak bağlama duyarlı bir sentezini mümkün kılmaktadır. Önerici çözümler veya nedensel modeller sunmak yerine, katkı kavramsal zemini açıklığa kavuşturmak ve dağınık bilgiyi analitik olarak tutarlı bir yapıya dönüştürmekte yatmaktadır.

Tüm incelemeye dayalı araştırmalar gibi, bu çalışmanın da sınırlamaları vardır. Analiz, zorunlu olarak yayınlanmış akademik literatürle sınırlıdır ve hakemli dergilerdeki baskın bilimsel tartışmaları yansıtmaktadır. Gelecekteki araştırmalar, dijital yönetim uygulamalarının örgütsel, düzenleyici ve ulusal bağlamlarda nasıl hayata geçirildiğini inceleyen ampirik çalışmalar, karşılaştırmalı kurumsal analizler veya politika odaklı araştırmalar yoluyla önerilen çerçeveyi genişletebilir.

Sonuç olarak, bu makale, yönetim düşüncesinin dijitalleşme ve kurumsal değişimle nasıl birlikte evrimleştiğine dair bütüncü bir açıklama sunmaktadır. Dijital yönetimi kümülatif ve kurumsal olarak yerleşik bir yönetim olgusu olarak çerçeveleyerek, çalışma, disiplinlerarası diyalogu ilerletmek ve dijital çağda yönetime ilişkin daha incelikli ampirik ve teorik anlayışlar geliştirmek için kavramsal bir temel sağlamaktadır.

References

- Aguilera, R. V., Filatotchev, I., Gospel, H., & Jackson, G. (2008). An organizational approach to comparative corporate governance: Costs, contingencies, and complementarities. *Organization Science*, 19(3), 475–492. <https://doi.org/10.1287/orsc.1070.0322>
- Assarroudi, A., Heshmati Nabavi, F., Armat, M. R., Ebadi, A., & Vaismoradi, M. (2018). Directed qualitative content analysis: The description and elaboration of its underpinning methods and data analysis process. *Journal of Research in Nursing*, 23(1), 42–55. <https://doi.org/10.1177/1744987117741667>
- Bharadwaj, A., El Sawy, O. A., Pavlou, P. A., & Venkatraman, N. (2013). Digital business strategy: Toward a next generation of insights. *MIS Quarterly*, 37(2), 471–482.
- Chanas, S., Myers, M. D., & Hess, T. (2019). Digital transformation strategy making in pre-digital organizations: The case of a financial services provider. *The Journal of Strategic Information Systems*, 28(1), 17–33. <https://doi.org/10.1016/j.jsis.2018.11.003>
- de Vaujany, F.-X. (2024). *The rise of digital management: From industrial mobilization to platform capitalism*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781032707815>
- Donthu, N., Kumar, S., Mukherjee, D., Pandey, N., & Lim, W. M. (2021). How to conduct a bibliometric analysis: An overview and guidelines. *Journal of Business Research*, 133, 285–296. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2021.04.070>
- Faraj, S., Pachidi, S., & Sayegh, K. (2018). Working and organizing in the age of the learning algorithm. *Information and Organization*, 28(1), 62–70. <https://doi.org/10.1016/j.infoandorg.2018.02.005>
- Gawer, A., & Cusumano, M. A. (2014). Industry platforms and ecosystem innovation. *Journal of Product Innovation Management*, 31(3), 417–433. <https://doi.org/10.1111/jpim.12105>
- Hanelt, A., Bohnsack, R., Marz, D., & Antunes Marante, C. (2021). A systematic review of the literature on digital transformation: Insights and implications for strategy and organizational change. *Journal of Management Studies*, 58(5), 1159–1197. <https://doi.org/10.1111/joms.12639>
- Hinings, B., Gegenhuber, T., & Greenwood, R. (2018). Digital innovation and transformation: An institutional perspective. *Information and Organization*, 28(1), 52–61. <https://doi.org/10.1016/j.infoandorg.2018.02.004>
- Hopwood, A. G. (2009). Accounting and the environment. *Accounting, Organizations and Society*, 34(3–4), 433–439. <https://doi.org/10.1016/j.aos.2009.03.002>
- Krippendorff, K. (2018). *Content analysis: An introduction to its methodology* (4th ed.). SAGE Publications.
- Kroll, J. A., Huey, J., Barocas, S., Felten, E. W., Reidenberg, J. R., Robinson, D. G., & Yu, H. (2017). Accountable algorithms. *University of Pennsylvania Law Review*, 165(3), 633–705.
- MacInnis, D. J. (2011). A framework for conceptual contributions in marketing. *Journal of Marketing*, 75(4), 136–154. <https://doi.org/10.1509/jmkg.75.4.136>
- Menz, M., Kunisch, S., & Birkinshaw, J. (2021). Corporate strategy and the theory of the firm in the digital age. *Journal of Management Studies*, 58(6), 1695–1720. <https://doi.org/10.1111/joms.12760>

- Moll, J., & Yigitbasioglu, O. (2019). The role of internet-related technologies in shaping the work of accountants: New directions for accounting research. *The British Accounting Review*, 51(6), Article 100833. <https://doi.org/10.1016/j.bar.2019.04.002>
- Newisar, M. (2025). Heritage, power and policy in Liverpool's post-industrial transformation (2004–2021). *Archnet-IJAR: International Journal of Architectural Research*, 19(3), 1–33. <https://doi.org/10.1108/ARCH-05-2025-0212>
- Parker, G. G., Van Alstyne, M. W., & Choudary, S. P. (2016). *Platform revolution: How networked markets are transforming the economy—and how to make them work for you*. W. W. Norton & Company.
- Power, M. (2007). *Organized uncertainty: Designing a world of risk management*. Oxford University Press.
- Quattrone, P. (2016). Management accounting goes digital: Will the move make it wiser? *Management Accounting Research*, 31, 118–122. <https://doi.org/10.1016/j.mar.2016.01.003>
- Sandberg, J., Holmström, J., & Lyytinen, K. (2020). Digitization and phase transitions in platform organizing logics: Evidence from the process automation industry. *MIS Quarterly*, 44(1), 129–153. <https://doi.org/10.25300/MISQ/2020/14520>
- Schreieck, M., Wiesche, M., & Krcmar, H. (2022). From product platform ecosystem to innovation platform ecosystem: An institutional perspective on the governance of ecosystem transformations. *Journal of the Association for Information Systems*, 23(6), 1354–1385. <https://doi.org/10.17705/1jais.00764>
- Scott, W. R. (2014). *Institutions and organizations: Ideas, interests, and identities* (4th ed.). SAGE Publications.
- Snyder, H. (2019). Literature review as a research methodology: An overview and guidelines. *Journal of Business Research*, 104, 333–339. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2019.07.039>
- Suddaby, R., Saxton, G. D., & Gunz, S. (2015). Twittering change: The institutional work of domain change in accounting discourse. *Accounting, Organizations and Society*, 45, 52–68. <https://doi.org/10.1016/j.aos.2015.07.002>
- Teece, D. J. (2018). Business models and dynamic capabilities. *Long Range Planning*, 51(1), 40–49. <https://doi.org/10.1016/j.lrp.2017.06.007>
- Thornton, P. H., Ocasio, W., & Lounsbury, M. (2012). *The institutional logics perspective: A new approach to culture, structure, and process*. Oxford University Press.
- Tilson, D., Lyytinen, K., & Sørensen, C. (2010). Research commentary—Digital infrastructures: The missing IS research agenda. *Information Systems Research*, 21(4), 748–759. <https://doi.org/10.1287/isre.1100.0318>
- Tranfield, D., Denyer, D., & Smart, P. (2003). Towards a methodology for developing evidence-informed management knowledge by means of systematic review. *British Journal of Management*, 14(3), 207–222. <https://doi.org/10.1111/1467-8551.00375>
- van Eck, N. J., & Waltman, L. (2010). Software survey: VOSviewer, a computer program for bibliometric mapping. *Scientometrics*, 84(2), 523–538. <https://doi.org/10.1007/s11192-009-0146-3>
- Verhoef, P. C., Broekhuizen, T., Bart, Y., Bhattacharya, A., Dong, J. Q., Fabian, N., & Haenlein, M. (2021). Digital transformation: A multidisciplinary reflection and research agenda. *Journal of Business Research*, 122, 889–901. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2019.09.022>

- Vial, G. (2019). Understanding digital transformation: A review and a research agenda. *The Journal of Strategic Information Systems*, 28(2), 118–144. <https://doi.org/10.1016/j.jsis.2019.01.003>
- Wang, X., & Hong, J. (2025). Uncovering the institutional logic of digital platforms: Key implications for Chinese digital platforms. *Asia Pacific Business Review*, 1–41. <https://doi.org/10.1080/13602381.2025.2554185>
- Warner, K. S. R., & Wäger, M. (2019). Building dynamic capabilities for digital transformation: An ongoing process of strategic renewal. *Long Range Planning*, 52(3), 326–349. <https://doi.org/10.1016/j.lrp.2018.12.001>
- Yeow, A., Soh, C., & Hansen, R. (2018). Aligning with new digital strategy: A dynamic capabilities approach. *The Journal of Strategic Information Systems*, 27(1), 43–58. <https://doi.org/10.1016/j.jsis.2017.09.001>
- Yoo, Y., Henfridsson, O., & Lyytinen, K. (2010). The new organizing logic of digital innovation: An agenda for information systems research. *Information Systems Research*, 21(4), 724–735. <https://doi.org/10.1287/isre.1100.0322>
- Zuboff, S. (2019). *The age of surveillance capitalism: The fight for a human future at the new frontier of power*. PublicAffairs.
- Zupic, I., & Čater, T. (2015). Bibliometric methods in management and organization. *Organizational Research Methods*, 18(3), 429–472. <https://doi.org/10.1177/1094428114562629>

ETHICAL DECLARATIONS**Research and Publication Ethics**

The author(s) declare that this manuscript is an original work prepared in accordance with the principles of scientific research and publication ethics. The manuscript has not been previously published and is not currently under consideration for publication elsewhere. All sources used in the preparation of this study have been properly cited and referenced. The author(s) confirm that the work contains no plagiarism, fabrication, falsification, or manipulation of data. The research findings are presented honestly and transparently in accordance with the principles of academic integrity.

Author Contributions

All authors have significantly contributed to the conception, design, analysis, and preparation of the manuscript. All authors have read and approved the final version of the manuscript and agree to its submission and publication.

Conflict of Interest

The author(s) declare that there is no conflict of interest regarding the publication of this manuscript.

Funding

This research did not receive any specific grant, financial support, or funding from any public, commercial, or non-profit funding agencies.

Artificial Intelligence (AI) Usage Disclosure

During the preparation of this manuscript, artificial intelligence tools may have been used solely for limited purposes such as language editing, translation assistance, and stylistic improvement. Any AI-assisted translations or language corrections were carefully reviewed and verified by the author(s). Artificial intelligence tools were not used to generate the core scientific content, research design, analysis, or scholarly conclusions. All academic responsibility for the content of the manuscript rests entirely with the author(s).

Copyright and Permissions

The author(s) confirm that all necessary permissions for copyrighted materials have been obtained where required and that the manuscript does not violate any intellectual property rights.

Author Approval

All authors confirm that they have read and approved the final version of the manuscript and consent to its submission and publication.

ETİK BEYANLAR**Araştırma ve Yayın Etiği**

Yazar(lar), bu makalenin özgün bir çalışma olduğunu ve bilimsel araştırma ve yayın etiği ilkelerine uygun olarak hazırlandığını beyan eder. Makale daha önce herhangi bir yerde yayımlanmamış olup başka bir dergide değerlendirme sürecinde değildir.

Çalışmada kullanılan tüm kaynaklar akademik kurallara uygun biçimde atıf edilmiştir. Yazar(lar), çalışmanın intihal, veri uydurma, veri tahrifi veya manipülasyon içermediğini; araştırma bulgularının bilimsel dürüstlük ilkelerine uygun şekilde sunulduğunu beyan eder.

Yazar Katkısı

Tüm yazarlar çalışmanın tasarlanması, yürütülmesi, analizi ve makalenin hazırlanmasına önemli ölçüde katkı sağlamıştır. Tüm yazarlar makalenin son hâlini okuyup onaylamış ve yayımlanmasını kabul etmiştir.

Çıkar Çatışması

Yazar(lar), bu makalenin yayımlanmasına ilişkin herhangi bir çıkar çatışması bulunmadığını beyan eder.

Finansal Destek

Bu araştırma herhangi bir kamu kurumu, ticari kuruluş veya kâr amacı gütmeyen kuruluş tarafından finansal olarak desteklenmemiştir.

Yapay Zekâ Kullanım Beyanı

Makalenin hazırlanması sürecinde yapay zekâ araçlarından yalnızca dil düzenleme, çeviri desteği ve anlatım iyileştirmesi amacıyla sınırlı ölçüde yararlanılmış olabilir. Yapay zekâ araçları tarafından yapılan çeviri ve dil düzenlemeleri yazar(lar) tarafından dikkatle kontrol edilmiştir. Yapay zekâ araçları çalışmanın bilimsel içeriğinin, araştırma tasarımının, analizlerinin veya akademik sonuçlarının oluşturulmasında kullanılmamıştır. Makalenin içeriğine ilişkin tüm akademik sorumluluk yazar(lar)a aittir.

Telif Hakları ve İzinler

Yazar(lar), telif hakkı gerektiren materyaller kullanılmışsa gerekli izinlerin alındığını ve çalışmanın herhangi bir fikrî mülkiyet hakkını ihlal etmediğini beyan eder.

Yazar Onayı

Tüm yazarlar makalenin son hâlini okuduklarını, onayladıklarını ve yayımlanmasını kabul ettiklerini beyan eder.